

บทนำ

ภายในศูนย์บัญชาการภาคพื้นเอเชียของแพนโดร่า ลีกลงไปในชั้นใต้ดินใต้อาคารใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งตั้งโดดเดี่ยวอยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของสังคมเมืองในยุคปัจจุบัน นามของแพนโดร่าเคยทำให้ใครหลายคนต้องปวดเคียรเวียนเกล้ามาแล้วหลายครั้ง

ไม่มีใครล่วงรู้ตัวตนของแพนโดร่า แต่จำได้ว่าแพนโดรารู้ตัวตนของพวกคุณเสมอ!

เช่นเดียวกับที่ตอนนั้นแพนโดร่ากำลังประชุมกันถึงงานที่เพิ่งรับมา มันเป็นงานเสี่ยงอันตรายและต้องใช้เวลามากกว่าแค่การ 'เข้าและออก' อย่างที่เคยเป็น

เมื่อเป้าหมายของการทำงานในครั้งนี้เป็นถึงนักธุรกิจผู้กว้างขวางในวงการบนดินพอๆ กับวงการใต้ดิน อย่าง ลูอิส วิลสัน ฉากหน้าคือนักลงทุนผู้ประสบความสำเร็จจากการร่วมลงทุนกับคนไทยในธุรกิจเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ ไม่ว่าจะเป็นโรงแรม รีสอร์ท สปา ผับ และอื่นๆ อีกมากมาย แต่เบื้องหลังกลับเป็นคนที่อันตรายอย่างยิ่ง เพราะเขาเป็นหนึ่งในแหล่งเงินทุนของพวกที่ผลิตอุปกรณ์เทคโนโลยีให้กับผู้ก่อการร้าย

เพราะเหตุนี้แพนโดร่าจึงรับงานในการสังหารครั้งนี้ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้น

เมื่องานนี้ไม่ใช่แค่ยิงนัดเดียวแล้วไปอย่างที่เคยทำ เนื่องจากลูอิสเป็นคนระวังตัวมาก และที่สำคัญที่สุดงานนี้มีสิ่งหนึ่งเป็นเดิมพัน

เมื่อหลายสัปดาห์ก่อน ‘แพนโดร่า’ โดนมือดีล้วงคอ ซึ่งมาสืบทราบภายหลังว่าคนที่กล้ำล้วงคอแพนโดร่าได้รับคำสั่งมาจากลูอิสให้นำข้อมูลของแพนโดร่าออกมา และมันเป็นข้อมูลลับเกี่ยวกับสมาชิกในองค์กร ที่ไม่ว่าใครก็ตามที่ได้ไป ย่อมหมายถึงอันตรายของแพนโดร่าด้วยเช่นกัน แต่เรื่องมันไม่ได้จบแค่นั้น เมื่อสมาชิกของแพนโดร่าคนหนึ่งถูกเก็บและตามมาด้วยอีกคนหนึ่ง มันจึงทำให้หัวหน้าใหญ่เดือดดาลจนถึงขั้นวิดีโอคอนเฟอเรนซ์กับบอสทุกสาขาทุกภูมิภาคเกี่ยวกับเรื่องนี้ และได้ข้อสรุปว่า ลูอิส วิลสัน ต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ด้วยชีวิต!

ดังนั้นจึงมีการวางตัวการทำงานในครั้งนี้อย่างรัดกุม แต่ด้วยความที่ตอนนี้ลูอิสมีถิ่นพำนักอยู่ในเขตของภูมิภาคเอเชีย เรื่องจึงตกเป็นหน้าที่รับผิดชอบของบอสชเนคและเหล่ามือดีของเขา บอสคัดเลือกจากมือดีทั้งหมดที่มีเกือบยี่สิบคนให้เหลือเพียงแค่สี่คน แต่จะมีคนเดียวเท่านั้นที่ต้องเข้าไปให้ถึงตัว ลูอิส วิลสัน!

บอสเลือกมิสโต ไฮดี แบล็กเมจิก และเตอร์ริช ลีตัวฉกาจสำหรับงานนี้ โดยให้มิสโตเป็นหัวหน้าทีมที่ต้องเข้าไปให้ถึงตัวลูอิสและช่วงชิงเมมโมเรียลด์ที่มีรายชื่อสมาชิกขององค์กรกลับมาให้ได้

ตอนนี้เองที่หน้าจอมอนิเตอร์ขนาดยักษ์แสดงแผนผังข้อมูลและผู้เกี่ยวข้องกับ ลูอิส วิลสัน ทั้งหมดเอาไว้ จนกระทั่งเลื่อนผ่านไปหน้าหนึ่งแล้วหยุดลงพร้อมกับคำอธิบายของบอส

“เราจำเป็นต้องส่งใครคนหนึ่งเข้าไปเป็นพวกของมันผ่านทางผู้หญิงคนนี่ ซึ่งเป็นลูกสาวที่เกิดจากเมียเก่าของลูอิส สายของเราบอกมาว่า ตอนนี้ลูอิสกำลังหาบอดีการ์ดมาแทนคนเก่าที่ตายไปจากอุบัติเหตุ มันจึงเป็นโอกาสดีของเราที่จะเข้าไปถึงตัวลูอิสได้”

ลีนเสียงบอกของบอส คนที่นั่งอยู่ด้านขวามือของบอสซึ่งกลายเป็นหัวหน้าทีม และดูเหมือนจะรู้ตัวแล้วว่าเป็นเขาเองที่ต้องเข้าไปถึงตัวลูอิสตามแผนที่วางไว้ก็ส่งเสียงออกมา

“ฮี! ผู้หญิง”

“ใช่ ผู้หญิง และนายต้องทำเสียด้วยสิ มิสโต” บอสกล่าวอย่างรู้ทันว่า

เมื่อตีคนนี้ไม่ถูกโรคกับผู้หญิง

และเพราะเหตุนี้ การเปลี่ยนแปลงฐานข้อมูลประชากรเกี่ยวกับตัวของ
มิสโตจึงเริ่มขึ้น ถ้า ลูอิส วิลสัน คิดว่าตัวเองเป็นแหล่งเงินทุนให้กับผู้ก่อการร้าย
นั่นเป็นเรื่องที่ถือไฟเหนือกว่าแล้วละก็ แพนโดร่าจะทำให้เขารู้ว่า องค์กรล่า
ล้างหารขนาดใหญ่แห่งนี้ยิ่งใหญ่มากกว่าที่เขาคิดมากนัก!

๑

ภายในห้างสรรพสินค้าชั้นนำของกรุงเทพฯ ผู้คนมากหน้าหลายตา มีความสุขกับการได้จับจ่ายใช้สอยยามสิ้นเดือนที่เงินเดือนออก มันช่างเหมือนกับสวรรค์ของผู้ที่ทำงานหาเช้ากินค่ำหลายคน มันเหมือนเป็นรางวัล เป็นแรงขับเคลื่อนให้คนเรายังมีแรงทำงานต่อไป ก็เพื่อความสุขของตัวเอง

แต่ไม่ใช่ทุกคนที่เป็นเช่นนั้น อย่างน้อยก็จะต้องละเว้นหล่อนไว้สักคน!

ร่างสูงโปร่งในเสื้อแจ็กเกตตัดตึงสีนวลคลุมทับเสื้อคอปกสีขาวนิลลากับกางเกงยีนสีเข้มยาวแค่อัดเข้าทำให้หล่อนดูสูงสง่าเมื่อเสริมด้วยรองเท้าส้นสูงแหลมบริด เรือนผมสีน้ำตาลช็อกโกแลตตัดสลัดไต้ยาวเคลือบ

ใบหน้ารูปสามเหลี่ยมมีแววเบือหน้ายนิตๆ หน้าผากกว้างและสูงกับคางแหลมบวกกับจมูกโด่งเป็นสันซึ่งเป็นโครงหน้าที่ถอดเค้ามาจากบิดาผู้มีเชื้อต่างชาติ นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนภายใต้แว่นตากันแดดสีดำมองตรงไปเบื้องหน้าก่อนจะถอนหายใจออกมา

บุษยาถอนหายใจเฮือกแล้วเฮือกเล่าระหว่างเดินชมสินค้าที่จัดวางโชว์อยู่ แม้จะดูเหมือนมีความสุขดี แม้จะดูเหมือนคนที่น่าอัศจรรย์ แต่ในขณะที่เดียวกัน หล่อนเป็นคนที่ใครคงไม่อยากเป็นมากกว่า

เมื่อห้าปีก่อนหน้านี้ หล่อนยังเป็นลูกสาวของแม่ผู้แสนธรรมดา ใช้ชีวิตเรียบง่ายมาตลอดระยะเวลาสิบเก้าปี แต่แล้วเมื่อคนที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘พ่อ’ ก้าวเข้ามาในชีวิต ทุกอย่างก็ดูมืดมนลงทันตา

‘พ่อ’ ที่หล่อนเฝ้าเฝ้ายากลับหน้าซิงซึ่งเสียจนยากจะเบือนหน้าหนี ความเป็นจริงที่พ่อทิ้งแม่ไป หล่อนไม่เคยลืมมัน แต่ก็ไม่เคยนึกโกรธโชคชะตาหรือพ่อที่ทิ้งไปจนกระทั่งได้เจอกับเขา

พอลกลับมาหาหล่อนในวันที่แม่สิ้นใจและด้วยความเป็นห่วงของแม่ที่ทำพินัยกรรมระบุที่ดินจำนวนหกแปลงให้กับหล่อน โดยมีเงื่อนไขว่า ลูอิส วิลสัน จะเป็นผู้ดูแลมรดกนี้จนกว่าปุษยาจะบรรลุนิติภาวะ ซึ่งหล่อนก็บรรลุนิติภาวะหลังจากนั้นหนึ่งปี

ที่ดินจำนวนนั้นควรจะเป็นของหล่อน แต่หล่อนกลับไม่ได้มันคืนมา รวมทั้งอิสรภาพที่ค่อยๆ หดหายไปทีละน้อยๆ เมื่อต้องอยู่ภายใต้ความควบคุมของบิดาทุกลมหายใจเข้าออก แถมยังต้องรับมือกับมารดาเลี้ยงและพี่สาวสองคนที่ราวกับหลุดออกมาจากเทพนิยายชื่อดังอย่างซินเดอเรลล่าที่ไม่ปาน

หล่อนอาจจะไม่ใช่เจ้าหญิงกันคริว ทำงานมือพอง ฤกอดอาหาร ซักผ้า หรือแม่แต่ถูบ้านทั้งหลัง แต่หล่อนก็ถูกพวกเขาถ่มถุยทางจิตใจอย่างไม่มีวันว่างเว้น

พอนึกถึงตอนนี้ปุษยาก็ถอนหายใจออกมาอีกรอบ หญิงสาวมองคนที่กำลังขบปึงอย่างสนุกสนานแล้วก็ทวนนึกถึงตัวเองขึ้นมา เมื่อก่อนหล่อนก็เป็นแบบนี้ มีความสุข มีชีวิตธรรมดาๆ จนกระทั่งมารดาจากไปนั่นแหละ

ตั้งแต่นั้นมาชีวิตของหล่อนก็ถูกกักไว้ในความควบคุมของ ‘เขา’ ทั้งที่บิดาเองก็ไม่ได้รักหล่อนเกินไปกว่าการทำไปตามหน้าที่ และคงมีเรื่องบางอย่าง ‘ระหว่างมารดากับบิดา’ ที่หล่อนไม่รู้ และมันจึงกลายเป็นสาเหตุที่ทำให้บิดาของหล่อนต้องรับลูกที่ถูกลืมนคนนี้อย่างเสียไม่ได้

ใช่ ลูกที่พ่อไม่รัก มันช่างน่าสมเพชนัก!

ปุษยาเหลือบมองไปทางบอดีการ์ดที่เดินตามหลังอยู่แล้วก็รู้สึกเหนื่อยใจขึ้นมาอีกระลอก แม้ว่านี่จะไม่ใช่วินาทีที่มีบอดีการ์ดตามติด แต่ว่าการมีบอดีการ์ดติดตัวไม่ใช่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรอก โดยเฉพาะสำหรับหล่อน มันเป็น

เรื่องที่แยแอมากๆ เสียด้วย

บอดีการ์ตคนนี้เป็นคนของบิดาและมาแทนคนที่ตายไป เนื่องจากปกป้องบิดาเอาไว้จากมือปืนที่นักธุรกิจคนหนึ่งจ้างมา ทำให้ ลูอิส วิลสัน ต้องเลือกบอดีการ์ตหนึ่งในหลายๆ คนของเขาเพื่อ 'เจียด' มาดูแลหล่อนตามหน้าที่

บิดาของหญิงสาวคือนักลงทุนและนักธุรกิจใหญ่ที่มีคนรู้จักมากหน้าหลายตา แต่จากหลังนั้นหล่อนไม่รู้ว่บิดาทำอะไร และถึงแม้ว่าจะไม่รู้ หล่อนก็ไม่ง้อถึงกับดูไม่ออกว่าคนปกติที่เ็นกันจะมีบอดีการ์ตมากมายขนาดนี้ แถมบิดาของหล่อนก็มีอิทธิพลมาก...มากเสียจนหล่อนไม่สามารถต่อกรได้

หญิงสาวยังจำได้ว่าตนเองเคยขอบิดาว่า จะยอมอยู่ใต้การปกครองของเขาจนกว่าหล่อนจะเรียนจบเพื่อเป็นหน้าเป็นตาให้เขา และเพื่อแลกกับอนาคตที่หล่อนเลือก หล่อนจะยอมยกที่ดินทั้งหกแปลงให้ เพื่อแลกกับอนาคตของตัวเอง วันนั้นบิดารับคำเป็นมั่นเหมาะ เพราะอย่างน้อยค่าเลี้ยงดูหล่อนตลอดเวลาที่เรียนมหาวิทยาลัยก็จะได้ไม่ต้องสูญเปล่าไปกับลูกคนนี่ที่เขาไม่เคยเหลียวแลเลย

ทว่าหลังจากที่หล่อนเรียนจบและรับปริญญาเรียบร้อยแล้ว เขากลับบอกว่าไม่ตกลงที่จะปล่อยหล่อนไป ไม่ใช่ว่าเขาหวงหล่อน แต่เป็นเพราะหล่อนรู้มากเกินไป หล่อนเป็นลูกของเขาและหล่อนอยู่ที่นี้มาหลายปีเกินกว่าเขาจะวางใจให้ออกไปจากอาณาจักรของเขาได้ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เขาไม่เคยไว้ใจลูกสาวคนนี้เลยต่างหาก!

นั่นจึงทำให้หล่อนกลายเป็นนักโทษ...นักโทษที่แสนสุขสบาย มีทุกอย่างที่อยากได้ แต่ต้องอยู่ภายใต้ความควบคุมของบิดากับมารดาเลี้ยง

และในวันนั้นนายบอดีการ์ตที่อยู่ข้างหลังนี้ก็จะถูกเปลี่ยนตัวกลับไปทำหน้าที่เดิมของเขา ทุกคนถูกผลัดเปลี่ยนเวียนไป มีแต่หล่อนเท่านั้นที่ยังคงยืนอยู่จุดเดิมไม่ถูกเปลี่ยนไปไหน

ทั้งนี้ในหัวใจ หล่อนอยากถูกเปลี่ยนออกไปจากวงจรนี้เสียเหลือเกิน!

ปุระยาเดินเข้าไปในร้านเสื้อผ้าชั้นนำ หญิงสาวเคยคิดว่าจะเก็บเงินที่บิดาให้ทุกเดือนเอาไว้เพื่อยามที่หล่อนออกจากบ้านไปแล้วจะได้มีทุนรอน แต่บิดากลับบอกว่า

'เงินที่ฉันให้ใช้ทุกเดือนก็ใช้ให้หมดในเดือนนั้น เพื่อตัวแเองจะได้ไม่

น้อยหน้าใคร เวลาแขกของฉันมาเจอจะได้ไม่อายคนอื่นเขา ฉันไม่ยอมให้ใครมองว่าลูกสาวของ ลูอิส วิลสัน กระจ่างก่อง่าย'

ทางเดียวที่หล่อนจะผลาญเงินได้และทำให้บิดาพอใจก็จะเป็นการชอปปิงเสื้อผ้าที่แหละ หญิงสาวเดินดูเสื้อผ้าในร้านก่อนจะเลือกมาสองชุด

จากนั้นก็ไปแผนกอุปกรณ์เครื่องเขียน ซึ่งอุปกรณ์วาดภาพจำพวกดินสอยางลบที่ใกล้หมด เพราะหล่อนชอบวาดภาพและมันเป็นสิ่งเดียวที่หล่อนทำได้อย่างสบายใจที่สุดยามเมื่ออยู่ในบ้าน

หญิงสาวเลือกอุปกรณ์วาดภาพเพลินจนกระทั่งผลออกไปชนเด็กหญิงที่กำลังดูดินสอสีอยู่โดยไม่ได้ตั้งใจ รีบหันมาคว่ำร่างเล็กๆ ที่กำลังหงายหลังลงไปหนึ่งก้นจ้ำบ้าวัวได้อย่างทันท่วงทีพร้อมกับเอ่ยขอโทษ

“พี่ขอโทษนะจ๊ะ หนูเจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ”

เด็กหญิงตอบพลางส่ายหน้า หน้าเสียนิดๆ ที่ถูกทำลายความสนุกสนานจากการเลือกดินสอสี ปุ่ชยาขมวดคิ้วพลางเหลือบมองซ้ายขวา

“หนูมาคนเดียวหรือคะ”

“เปล่าค่ะ คุณแม่อยู่ไหน...”

คำว่าไหนของเด็กหญิงคือโซนหนังสืออาหารที่มีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังเลือกดูหนังสืออยู่ และคงเป็นปกติด้วยสำหรับเด็กที่ชอบบรรยายสีที่จะต้องวิ่งมาดูกล่องสีต่างๆ ทั้งที่ผู้ปกครองจะซื้อให้หรือเปลาก็ไม่รู้

ปุ่ชยายิ้มออกมาได้เมื่อรู้ว่าเด็กหญิงไม่ได้มาคนเดียว เหลือบมองไปทางบอดีการ์ดที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ถึงแม้เขาจะมาดูแลหล่อนตามคำสั่งของบิดา และเขาอาจจะไม่ชอบให้หล่อนเป็นเจ้านายก็ได้ แต่ในเมื่อตอนนี้หล่อน ‘ยังเป็น’ เจ้านายของเขาอยู่ หล่อนก็จะทำตามหน้าที่ของเจ้านายแหละ

หล่อนพยักหน้าเรียกบอดีการ์ดก่อนจะหยิบกล่องดินสอสีกล่องใหญ่แล้วหยิบธนบัตรออกมาหนึ่งใบยื่นส่งให้พร้อมกับบอก

“ช่วยเอาสีกล่องนี้ไปจ่ายที่แคชเชียร์ให้ที”

บอดีการ์ดนิ้วหน้าแต่ก็ยอมทำตาม เนื่องจากแคชเชียร์ที่ว่าอยู่ห่างจากตรงนี้ไปไม่ถึงสองเมตร ดังนั้นเจ้านายของเขาก็ยังอยู่ในคลองจักษ์ บวกกับตรง

นี่ไม่มีใครที่ดูเป็นภัยคุกคามทำให้เขายอมทำตามทีห่ล่อนบอกแต่โดยดี

ครูถัดมาบอดี้การ์ดของหญิงสาวก็กลับมาพร้อมถุงใส่กล่องดินสอสี
ห่ล่อนรับมันมาก่อนจะยื่นให้หนูน้อยด้วยรอยยิ้มที่อบอุ่นอย่างยิ่ง

“นี่พี่ให้หนูจ้ะ แทนคำขอโทษที่พี่ชนหนู”

เด็กน้อยตาเป็นประกาย แต่ด้วยจำได้ว่ามารดาสั่งไว้ว่าห้ามรับของจาก
คนแปลกหน้าทำให้แม่หนูน้อยลังเล ปุษยาเห็นดังนั้นก็ทำน้ำยุงก่อนที่จะเหลือบ
ไปเห็นป้ายประกาศประกาศวดมาพวดระบายสีเข้า จึงรีบบอกออกไป

“รับไปเถอะจ้ะ พี่แค่อยากให้ แต่ถ้าหนูไม่สบายใจที่จะรับไว้ งั้นทำอะไร
อย่างหนึ่งเป็นการตอบแทนพี่ก็แล้วกันนะจ้ะ”

หนูน้อยหน้าเสียทันที แต่ก็อยากรู้กันว่าพี่สาวคนสวยจะให้ทำอะไร

“อะไรเหรอะคะ”

“หนูต้องวาดรูปที่สวยงามที่สุดส่งประกวดมาพวดระบายสีที่ปะประกาศอยู่
แค่นี้ก็พอแล้วจ้ะ”

“แต่หนู...”

เด็กน้อยลังเล แต่ปุษยากลับยิ้มกว้างกว่าเดิม อย่างน้อยห่ล่อนก็อยากให้
หนูน้อยคนนี้เป็นตัวแทนของห่ล่อนสักเรื่องหนึ่ง ตัวแทนของคนที่สามารถวาด
รูปและวิ่งไปตามทางเส้นทางที่ไฝ่ฝันได้ ไม่ใช่คนที่มิชีวิตอยู่ในคุกอย่างห่ล่อน

“พี่เชื่อว่าหนูทำได้ เพราะหนูเป็นจิตรกรตัวน้อยคนเก่งไงละคะ”

เด็กน้อยลังเลอยู่ชั่วอึดใจก่อนจะยื่นมือไปรับถุงแล้วยกมือขึ้นพนมไหว้
ขอบคุณก่อนจะหันหลังวิ่งไปหามารดาเพื่อบอกเรื่องของขวัญชิ้นพิเศษนี้

ปุษยาเห็นดังนั้นก็หันหลังเดินไปจ่ายค่าอุปกรณ์วาดรูปของตัวเองที่
แคชเชียร์ มันเป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือนที่ห่ล่อนรู้สึกอึดอัดต่อสิ่งที่ได้ทำ
ด้วยสองมือนี้ อย่างน้อยก็เป็นสิ่งที่ห่ล่อนได้ทำโดยไม่ใ้ถูกบิดบาการละนะ

แต่การทำตามใจตนเองอย่างง่ายๆ ในครั้งนี้กลับทำให้คนที่กำลังเฝ้ามอง
พฤติกรรมของห่ล่อนอยู่เริ่มสงสัยกับข้อมูลที่ได้รับมาว่ามันอาจจะเป็นจริง หรือ
ไม่เป็นจริงก็ได้

“โอ้ ใจดีเสียด้วย เสียแรงที่เกิดมาเป็นลูกของลูอิสนะเนี่ย” คนที่คอยตาม
ดูพฤติกรรมแปรยเบาๆ พลาวงกระตักยิ้มเมื่อนึกอะไรขึ้นมาได้

ใช่แล้ว ‘แม่คนนี่’ อาจเป็นตัวปัญหาสำหรับงานของ ‘พวกเขา’ ก็ได้
ถ้าเกิดห่อนกลายเป็นพวกสิ่งมีชีวิตที่ ‘มิสโต’ บอกว่าน่ารำคาญที่สุด
แล้วละก็นะ เห็นที่คราวนี้หัวหน้าทีมของเขาเจอปัญหาแน่ อย่างน้อยก็ปัญหา
จากสิ่งมีชีวิตที่มิสโตเกลียดนักหนาแน่แหละ...ผู้หญิงใจอ่อน!

หลังจากชอปปิงอยู่หลายชั่วโมง ในที่สุดปุซุซาก็กลับมาถึงบ้านพัก
ของบิดาที่จะเรียกมันว่าคฤหาสน์ก็ไม่ผิดนัก มันมีห้องพักนอนใหญ่ ห้องรับแขก
และห้องโถงกว้างตามแบบที่บิดาชอบ โอ้อ่าหรูหรา แต่ห่อนขอเติมท้ายด้วยว่า
ไร้ความสุข

ใช่ มันไร้ความสุขสำหรับห่อน

ปุซุซาเดินเข้ามาในห้องรับแขกกว้างขวางที่ทำให้ห่อนรู้สึกตัวเล็กลง
เมื่อต้องอยู่ในที่นี้ ภายในห้องรับแขกของตัวบ้าน เฟอร์นิเจอร์ภายในถูกตกแต่ง
ด้วยสีชาวดัดกับสีน้ำตาลเข้มที่เป็นสีโปรดของบิดา ตรงกลางมีชุดรับแขกเป็น
โซฟาบุนวมสีชาวยาวระอาดตาขนาดแปดที่นั่งวางอยู่บนพรมหนานุ่มสีน้ำตาลเข้ม
เข้าชุด แต่ในห้องรับแขกเวลานี้กลับดูเหมือนองค์ประมุขย่อยๆ เมื่อทุกคนอยู่กัน
พร้อมหน้าพร้อมตา

ลูอิส วิลสัน เหลือบมองบุตรสาวคนเล็กอย่างหงุดหงิดที่ห่อนกลับมา
ช้าเกินเวลาไปเกือบครึ่งชั่วโมง ทั้งที่รู้ว่าบุตรสาวไปชอปปิง แต่ก็อดที่จะดิ่งไม่ได้

“แกกลับมาช้านะ”

“ขอโทษค่ะคุณพ่อ” ห่อนบอกขอโทษง่ายๆ เพราะไม่อยากให้ยุ่งยาก
แต่กับคนที่ชอบเห็นความยุ่งยากของห่อนอย่างแม่เลี้ยงใจร้ายกับพี่สาวใจมาร
ทั้งสองกลับไม่ยอมให้คำตอบจบลงเพียงแค่นี้

“ไปถึงไหนมาล่ะ?”

เรเซลผู้เป็นแม่เลี้ยงปรยถามด้วยน้ำเสียงติดจะห้วน ใบหน้าแดงแฉ้ม
ด้วยเครื่องสำอางมองลูกเลี้ยงอย่างไม่สบอารมณ์สักเท่าไร จะว่าไปแล้วห่อนก็
ไม่เคยสบอารมณ์กับการมีปุซุซาอยู่ในบ้านหลังนี้ตั้งแต่แรก เพียงแต่ซัดสามี
ไม่ได้

“แค่ห้างสรรพสินค้าค่ะ”

“แต่ก็ไม่ต้องกลัวซ้ำร้าย”

“ค่ะ”

หล่อนตอบแล้วทำท่าจะเดินเลี้ยวกลับขึ้นห้องพัก เพื่อตัดปัญหาการปะทะคารมที่อาจจะเกิดขึ้น เนื่องจากหล่อนมักจะถูกแม่เลี้ยงเรเชล โรส และเรนี สามแม่ลูกหาเรื่องจนมีปากเสียงกันบ่อยครั้ง แคมตอนนั้นหล่อนก็เหนื่อยเกินกว่าจะทะเลาะด้วย

แต่แล้วแทนที่หล่อนจะได้หลบเลี้ยวออกไปได้สมใจ ผู้เป็นบิดากลับเรียกรั้งเอาไว้

“เดี๋ยวก่อนซาญา”

คนถูกเรียกว่า ‘ซาญา’ ชะงักฝีเท้าที่ก้าวเดินพลางหันมาทางบิดา ชื่อนี้เป็นชื่อที่บิดาตั้งให้หลังจากที่หล่อนมาอยู่กับเขา เนื่องจากทั้งพ่อ แม่เลี้ยง และพี่สาวต่างมารดา ต่างพูดภาษาอังกฤษกันหมด แคมพวกเขาก็ไม่ยินดีต่อการต้องมาฝึกพูดภาษาไทยเพื่อหล่อนคนเดียว มีแต่หล่อนเท่านั้นที่ต้องปรับตัวและให้พวกเขาเรียกด้วยชื่อ ซาญา แทนชื่อเล่นจริงๆ ของหล่อน ที่พวกเขาลงความเห็นว่าเรียกยากเกินไป

“คะพ่อ”

“สู้ไหม้ยว่าวันนี้จะต้องเปลี่ยนบอติการ์ดคนใหม่” ลูอิสถามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เหมือนตำหนิหล่อนที่คิดจะเลี้ยวหนีออกไปจากห้องนี้ทั้งที่ยังไม่จบเรื่อง

“หนูทราบค่ะ”

ปู่ยาตบพลางเดินกลับมา นั่งลงบนโซฟาฝั่งตรงข้ามกับที่บิดานั่งอยู่ หมิงสาวคันปากอยากบอกเหลือเกินว่าถ้ามันลำบากมากนักหล่อนก็ไม่ต้องการบอติการ์ดหรอก

เพราะแต่ไหนแต่ไรหล่อนก็ได้ไม่ต้องการอยู่แล้ว แต่บิดาจะไปทำอะไรใครเขาได้มากละมังถึงได้กลัวไครมาตามรวี อีกอย่างก็คงอยากให้หล่อนอยู่ในสายตาจนต้องหาบอติการ์ดมาเป็นหูเป็นตาให้

ลูอิสเท้าข้อคอกลงบนที่เท้าแขนทั้งสองข้างของโซฟาตัวเดียวแล้วกระดิกนิ้วที่ประสานกันด้วยอาการครุ่นคิดอะไรบางอย่างก่อนจะหันไปพยักหน้ากับคนสนิทที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ครั้งหนึ่ง

คนที่รอรับคำสั่งอยู่หม่นกายเดินออกจากห้องไปทันที ชั่วอึดใจถัดมา บอดีการ์ดคนเดิมก็กลับเข้ามาในห้อง ตามติดมาด้วยผู้ชายร่างสูงใหญ่ที่ปุษยา เห็นเพียงครั้งแรกก็รู้สึกถึงรัศมีของความน่าหวาดหวั่นที่แผ่ออกมา หล่อนรู้ได้จากชุดที่เขาสวมอยู่ว่าเขาต้องเป็นบอดีการ์ดคนใหม่ที่บิดาจัดหามาให้ แทนคนที่ถูกยึดตัวมาอยู่กับหล่อนเป็นการชั่วคราว

ทว่าบอดีการ์ดคนนี้มีบางอย่างแตกต่างจากคนอื่นๆ เขาให้ความรู้สึก น่ากลัว น่าหวาดหวั่น และน่าค้นหาในขณะเดียวกัน อีกอย่างหล่อนไม่ปฏิเสธหรือกว่าเขาหน้าตาดีมาก

ใช่! อาจจะดีกว่าบอดีการ์ดคนอื่นๆ ในบ้านหลังนี้เลยก็ว่าได้ และข้อสำคัญเขากำลังส่งกระแสของความหวั่นไหวแปลกๆ มายังหล่อนเสียด้วย

ปุษยาเสมองไปทางอื่น เพื่อไม่ให้ ‘เขา’ รัวรัศมีของความหวาดหวั่นจากตัวเขามันส่งตรงมายังหล่อน หญิงสาวหันไปทางบิดาแทนที่จะสนใจบอดีการ์ดคนใหม่ จนกระทั่งผู้เป็นบิดาเอ่ยขึ้น

“นี่คือบอดีการ์ดคนใหม่ของแก ชื่อมิลโต”

ลูอิสกล่าวพลางกระตุกยิ้มเมื่อหันเห็นใบหน้าของบุตรสาวที่ดูจะประหม่ากับบอดีการ์ดคนนี้อยู่มาก ซึ่งมันเป็นปฏิกริยาที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน และมันดูได้ไม่ยากเลยสักนิดว่าเพราะเหตุใด ถ้าไม่ใช่เพราะหล่อนถูกใจนายบอดีการ์ดคนนี้

แน่ละ หน้าตาไอ้หมอนี้มันก็ดีใซ้ย่อย ถึงขนาดว่าทำให้โรสกับเรนีที่ได้เห็นนายคนนี้นีก่อนปุษยา สนใจจนแทบอยากจะขอไปเป็นบอดีการ์ดของตัวเองเสียด้วยซ้ำ

แต่มันติดอยู่ตรงที่ว่า ถ้ายกคนนี้ให้โรสหรือเรนี สองคนนั้นคงไม่ยอมยกบอดีการ์ดผู้รู้งานที่ตัวเองมีอยู่แล้วมาให้ปุษยาแน่นอน และเนื่องจากความปลอดภัยของทุกคนในบ้านเชื่อมโยงมาถึงเขา จึงทำให้ลูอิสตัดสินใจไม่ยกมิลโตให้ทั้งโรสและเรนีอย่างที่ตั้งสองต้องการ

“ไ้ ถูกใจแกละสิ หล่อใ้ได้เลยนี้ ถ้าแกลจะใ้งานเขาทำ ‘อย่างอื่น’ เหมือนอย่างัที่โรสชอบละก็ ฉันก็คิดว่าไม่แปลกหรือกั”

คำพูดของลูอิสส่งผลให้ปุษยาชะงักงัน เมื่อเขาทำความเข้าใจไปถึงกิจกรรม

‘อย่างอื่น’ ของโรส ซึ่งทุกคนในบ้านต่างรู้จักดีว่าชอบ ‘เล่นสนุก’ กับบรรดาบอดี-การ์ดของตนเอง

แต่นั้นมันโรส ไม่ใช่หล่อน!

“คุณพ่ออย่าเหมารวมหนูกับพี่โรสล่ะ หนูไม่เหมือนเธอ” หล่อนบอก พลังยึดตัวลุกขึ้นยืนทำท่าจะเดินออกจากห้องรับแขกไป แต่คนที่ถูกพาดพิง กลับไม่ยอมถุกว่าแต่ฝ่ายเดียว ทั้งที่มันเป็นความจริง!

สาวสวยในชุดเกาะอกสีเลือดนกกับกระโปรงสั้นแค็บที่กำลังนั่งไขว่ห้าง อยู่ร้องถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดแถมไม่พอใจ

“ทำไมยะ ฉันจะสนุกกับบอดีการ์ดแล้วมันยังง่ะ”

“ฉันไม่ทำไมหะออกกะ เพราะมันเป็นเรื่องของพี่” หล่อนตอบแล้วเดินต่อไปจนเกือบจะก้าวพ้นประตูอยู่แล้ว แต่เรนซึ่งนั่งอยู่ข้างเรซลเอ่ยขึ้นเพื่อช่วย พี่สาวของตัวเองเสียก่อน

“ถ้าเธอว่ามันเป็นเรื่องของโรสจริง เธอก็ไม่ควรพาดพิงถึงโรสตั้งแต่แรก” เรนหวังพลงกระตุกมือมารดาที่นั่งอยู่ข้างๆ เพื่อให้ช่วยอีกแรง ซึ่งเรซลก็ไม่ปล่อยโอกาสในการว่าลูกเลี้ยงให้หลุดลอยไป

“นั่นนะสิ อีกร่างเธอควรรู้ไว้ด้วยนะจาย่า ว่าคุณพ่ออุตส่าห์หาบอดี-การ์ดมาให้ ทั้งที่คนอย่างเธอไม่ได้มีค่าถึงขนาดต้องให้ใครมาดูแล แทนที่จะขอบคุณสักคำกลับมาว่าพี่สาวตัวเอง แบบนี้มันใช้ได้ที่ไหนกัน”

ปุชยาหันขวับมาทันที แม้มริมฝีปากแน่น นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนมีแวว เตือดตาลอยู่ลึกๆ หล่อนกัดฟันแน่นจนช่วงกรามด้านข้างเด่นชัดขึ้น แต่กระนั้น ก็ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจาก...

“ขอโทษด้วยค่ะที่หนูเสียมารยาท”

เรซลกระตุกยิ้มอย่างไว้ท่า ส่วนโรสก็แสร้งยิ้มกับคำขอโทษของน้องสาว ที่ฟังดูก็รู้ว่าไม่เต็มใจ แต่การทำให้อีกฝ่ายอึดอัดใจได้เป็นเรื่องสนุกของสามแม่ ลูก และดูจะเป็นเรื่องสนุกเล็กๆ ของลูอิสด้วยเช่นกัน เพราะเขาไม่ห้ามปรามเลยสักนิดจริงๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์

แต่สำหรับคนที่โดนรุมกลับรู้สึกว่ายากออกไปจากห้องนี้เต็มแก่ก่อนที่ หล่อนจะระเบิดคำพูดร้ายๆ ออกมาอย่างตั้งใจคิด

“ถ้าพ่อแม่มีอะไรแล้ว หนูขอตัวก่อนนะคะ”

ลูอิสพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต แต่เมื่อนึกเรื่องสำคัญขึ้นมาได้ จึงรีบบอกก่อนเจ้าหล่อนจะลึบสายตาไป

“อ้อ อีกสองวันฉันจะกลับเกาะแล้ว แกจะหาซื้อหรือจะทำอะไรก็ตาม อะไรหลายเดือนกว่าจะได้มา”

สิ้นเสียงบอกของผู้เป็นบิดา หัวใจของบุษยาก็หล่นวูบไปอยู่ที่ตาตุ่ม เมื่อรู้ว่าหล่อนต้องกลับไปอยู่บนเกาะเกษตรรามันที่บิดาร่วมลงทุนและจัดเป็นที่พักตากอากาศสำหรับนักธุรกิจกระเป่าหนัก แถมยังสร้างบ้านหลังใหญ่ไว้ที่นั่น แต่สำหรับหล่อน ‘เกษตรรามัน’ ก็คือคุกกลางน้ำดีๆ นี่เอง!

“คะคุณพ่อ”

บุษยาตอบรับแค่นั้นก็หมุนกายเดินออกจากห้องไปด้วยหัวใจอันแสนโดดเดี่ยว ทว่าหล่อนลืมนไปอย่างหนึ่งว่า ตอนนี้มีอีกคนหนึ่งที่ต้องอยู่กับหล่อนต่อไป นั่นคืออีตาบอดีการ์ดคนใหม่!

หญิงสาวชะงักฝีเท้าที่ก้าวเดินเมื่อรู้ว่ามีคนเดินตามมา หล่อนหันกลับไปกำลังจะอำปากบอกว่าไม่ต้องตาม แต่เพิ่งสำนึกได้ว่ามันเป็นหน้าที่ส่วนหนึ่งของเขา จึงได้แต่หุบปากแล้วเดินต่อไปจนถึงห้องของตัวเอง

ขณะเอื้อมมือไปหมายจะบิดลูกบิดประตูเพื่อเปิดเข้าห้อง แต่นายบอดีการ์ดคนใหม่ไวกว่า ชั่วพริบตาที่หล่อนคิดว่าเขาเดินตามหลังอยู่ ผู้ชายคนนี้ก็เข้าประชิดด้านข้างหล่อนพร้อมบิดลูกบิดเปิดประตูให้อย่างรวดเร็ว

“เชิญครับคุณหนู”

หล่อนทำตาปริบๆ ก่อนจะเป็นฝ่ายเดินนำเข้าห้องไป ห้องในบ้านหลังนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นห้องชุดและห้องของหล่อนก็เป็นห้องที่เล็กที่สุดด้วย

หญิงสาววางกระเป๋าถือลงบนโซฟาแล้วเดินไปยังตู้เย็นขนาดเล็กที่อยู่ใต้ชั้นวางโทรทัศน์ หยิบแก้วที่แขวนอยู่บนเคาน์เตอร์ลอยแล้วจึงหันไปเปิดตู้เย็น รินน้ำใส่แก้วก่อนจะยกขึ้นดื่มเพื่อดับกระหายพลางใช้อีกมือหนึ่งผลักบานประตูตู้เย็นให้ปิดลง

บุษยาหันกลับมาทั้งที่ยังดื่มน้ำอยู่ แต่แล้วก็ชะงักไปนิดเมื่อสบตาเข้ากับบอดีการ์ดคนใหม่ที่ยืนสงบเสงี่ยมอยู่ด้านหนึ่งของห้องและกำลังมองมาที่หล่อน

ราวกับรอฟังคำสั่งทุกคำที่หล่อนอาจจะมีได้ทุกเมื่อ

หญิงสาวลดแก้วน้ำลงมาถือ ไม่รู้จะเริ่มทำความรู้จักกับเขาอย่างไรดี เพราะเขาเดินส่งกระแสความรู้สึกหวามไหว แกร่งกร้ามาทำให้เสียจนหล่อนรู้สึก หายใจไม่คล่อง ทั้งที่ไม่เคยรู้สึกกับบอดีการ์ดคนอื่นๆ เลยสักนิด

ปุษยาเริ่มริมฝีปากเข้าหากันก่อนจะเปรยออกไป

“นั่งก่อนสิ”

คนถูกชวนนี้หัวหน้าด้วยความแปลกใจพาดกลางมองคนพูดตรงๆ คล้ายจะถามว่าหล่อนยืนยันในคำสั่งเดิมแน่แล้วใช่หรือไม่ เพราะเขาไม่คิดว่าหล่อนจะชวนให้นั่งด้วย แต่อีกฝ่ายพอจะเดาออกว่าเขาคิดอะไรอยู่จึงส่ายกลับมามีอีกครั้ง

“นั่งที่โซฟานั่นแหละ ฉันแค่อยากคุยกับนาย เป็นการทำทำความรู้จักกันในฐานะ...อืม เพื่อนร่วมงานละมัง”

“ครับ”

มิลโตรีบคำแล้วจึงเดินไปนั่งบนโซฟาตามที่หล่อนสั่ง แต่ในใจเขาอยากรู้นักว่าหล่อนคิดจะคุยอะไรกับเขากันแน่ เพราะจากข้อมูลที่ได้มาก่อนหน้านี้ ปุษยาหรือชาญา ลูกสาวคนเล็กของ ลูอิส วิลสัน ค่อนข้างแปลกไปจากคนอื่นๆ ที่นี้ เขาจึงอยากรู้นักว่าหล่อนจะแปลกอย่างไร

ปุษยาเดินกลับมา นั่งลงบนโซฟาฝั่งตรงข้ามกับที่เขานั่งอยู่ ส่งยิ้มให้แก่แก้มพองทอนหายใจออกมาเสียหนึ่งก่อนจะถาม โดยพยายามให้ฝ่ายนั้นรู้สึกเหมือนกำลังพูดคุยกันธรรมดา

“นายชื่อมิลโตรีบใช่ไหม”

“ครับคุณหนู”

“แล้วทำไมถึงมาเป็นบอดีการ์ดล่ะ”

ถามออกไปแล้วก็รู้สึกงำตัวเองเง่าเหลือเกิน อย่างไรก็ตามเสียคนที่บิดาเลือกมากก็ต้องเฟ้นมาแล้วละว่าทำงาน ‘ประเภทนี้’ ได้ยู่งแน่นอน แล้วจะไปถามหาอะไรอีก

“มันเป็นงานครับ” คนถูกถามตอบพาลงลอบกระตุกยิ้มกับผู้หญิงตรงหน้า ดูท่าทางเจ้าหล่อนไม่น่าจะรับมืออยากเหมือนพี่สาวสองคนที่อยู่ในห้องรับแขกเลย ตรงกันข้ามท่าจะโดนปั่นหัวง่ายที่สุดเสียด้วย

“แล้วนายชอบงานแบบนี้เหรอ?”

“ถึงไม่ชอบก็ต้องทำครับ เพราะมันเป็นงาน”

เขาตอบคำเดิม โใบหน้าแกร่งไม่มีรอยยิ้มนอกเสียจากนัยน์ตาสีดำที่กำลังยิ้มอยู่ ยิ้มกับการได้ดูปฏิกริยาของผู้หญิงตรงหน้า

“นั่นสินะ มันเป็นงาน” หล่อนรับคำคล้ายจะเข้าใจ “แล้วนายมีญาติพี่น้องหรือเปล่า ถ้านายทำงานนี้ก็จะต้องไปอยู่ที่เกาะเกษตรามันกับฉัน รับรองได้ว่าที่นั่นมันเป็นคุณมีชีวิตดีๆ นี่เองนะ”

ปุษะยาบอกเหมือนหวังดี เปิดโอกาสให้เขาคิดทางอื่นที่ดีกว่าทำงานนี้ เพราะขนาดหล่อนเองยังไม่ค่อยชอบไอ้คุกกลางน้ำที่สวยหรุนั้นเลย แต่แล้วหล่อนก็เพิ่งคิดได้ว่า ในเมื่อเขาผ่านการคัดเลือกจากบิดาของหล่อนมาแล้ว เขาก็คงจะรู้แล้วละมังว่าจะต้องไปทำงานที่ไหน

“โทษที่ที่ฉันถามอะไรแปลกๆ เอาเป็นว่าฉันขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยแล้วกันนะคุณบอดีการ์ด แล้วก็ค่อนข้างฉันไม่มีอะไรต้องให้ระวังมากนักหรอก”

หญิงสาวบอกแล้วจึงตัดบทด้วยการเดินไปดูอุปกรณ์วาดรูปที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กใกล้ๆ ซึ่งบอดีการ์ดคนๆ หนึ่งไปด้วยกันคงนำมันเข้ามาวางไว้ในห้องก่อนหน้า หล่อนจะเข้ามา แต่หล่อนไม่รู้หรือว่าคำพูดของตนเองกลับทำให้นายบอดีการ์ดหน้าใหม่นี้กอดอกหัวเราะออกมานัก

“เฮ้! คนอย่างหล่อนไม่มีอะไรที่ควรระวังมาก แต่เพราะไม่ระวังนี่ไงละ ‘นักฆ่า’ ถึงได้มาอยู่ตรงหน้าหล่อนแล้ว และเพราะความไม่ระวังนี่แหละ ทำให้ใครหลายคนถูกดับลมหายใจไปก่อนจะรู้ว่าตนเองถูกฆ่า!

๒

เวลาเคลื่อนคล้อยผ่านพ้นจากวันศุกร์คืน และจากคืนกลับสู่วันใหม่ที่แสนสดใสของใครหลายคน แต่ไม่รวมคนที่นั่งอยู่ริมหน้าต่างบานใหญ่ในคฤหาสน์แสนสวย ที่ทุกอย่างดูเหมือนจะแย่งกว่าเดิมเมื่อคิดว่าจะต้องกลับ 'ภทรามัน'

ความเหนื่อยหน่ายและสิ้นหวังกำลังทำให้ใครคนหนึ่งที่น่าจะมีความสุขอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ นึกอยากให้ตัวเองหายไปจากโลกนี้เสียให้เร็ววัน แต่ในเมื่อทำไม่ได้หล่อนจึงต้องหันมาหาสิ่งที่ช่วยให้ความบันเทิงแทนที่จะนั่งจมปลักอยู่กับความคิดของตัวเอง

ร่างสูงโปร่งในชุดเสื้อคอรั้งสีเนื้อแบบมีปกนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ข้างหน้าต่างบานใหญ่ในห้องนั่งเล่น เรือนผมสีน้ำตาลช็อกโกแลตรวบเป็นหางม้าเผยให้เห็นแผ่นหลังนวลเนียนชวนมอง ใบหน้ารูปสามเหลี่ยมมีปอยผมตกลงมาปรกเพียงนิด นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนกำลังจจจ่ออยู่บนกระดานภาพวาดของตนเอง

มือข้างหนึ่งมีร่องรอยของการถูกตีโปสเตอร์กระเด็นใส่ แต่เจ้าตัวกลับไม่สนใจต่อความเลอะเทอะ ยังคงวาดภาพจากจินตนาการที่อยู่ภายในต่อไป ในขณะที่หูของหล่อนมีหูฟัง ซึ่งต่อเข้ากับเครื่องเล่นเพลงที่วางอยู่บนตัก

เสียงเพลงเข้ากับยุคสมัยทำให้อารมณ์ที่ขุ่นมัวเมื่อหลายนาทีก่อนค่อยคลายลง แถมมันยังกลบเสียงอื่นได้เป็นอย่างดี แม้กระทั่งเสียงการมาของพี่สาวต่างมารดาที่เปิดประตูเข้ามาอย่างถือวิสาสะ

สาวสวยผู้มีบุคลิกเปรี๊ยะใจดีเป็นเอกลักษณ์ก้าวยาวๆ ตรงเข้ามาหาห้องสาวต่างมารดาที่นั่งหันหลังวาดรูปอยู่ริมหน้าต่าง แต่กลับถูกมิสโตเข้ามาขวางไว้ตามหน้าที่

หญิงสาวตัวดีสายตามองบอดี้การ์ดคนใหม่ที่กล้าเข้ามาขวางอย่างไม่ชอบใจก่อนจะสั่งเสียงห้วน

“หลีกไป!”

“ขอโทษครับคุณโรส คุณหนูกำลังวาดภาพอยู่ เธอคงไม่ต้องการให้ใครเข้าไปรบกวน”

ชายหนุ่มบอกเสียงราบเรียบ ทว่าเสียงโต้เถียงของทั้งสองคนที่ดั่งเล็ดลอดมาได้ยินกลับทำให้อารมณ์สุนทรีย์ของคนที่กำลังวาดภาพอยู่หยุดชะงักลง

ปุษยาหันมองตามเสียงพลางวางพู่กันลงในขวดล้างสี ดึงหูฟังลงคล้องคอ ก่อนจะหยิบผ้าเช็ดมือที่อยู่ใกล้ตัวมาเช็ด แล้วจึงลูบมาหาโรสที่ยืนประจันหน้ากับมิสโตอยู่

“ไม่เป็นไรมิสโต” หล่อนบอกบอดี้การ์ดพลางมองพี่สาวที่เสียมารยาทเข้ามาในห้องโดยไม่เคาะประตูแถมยังมาขัดจังหวะความเพลิดเพลินของหล่อนอีกต่างหาก

“มีอะไรหะคะ” ปุษยาถามตามมารยาท แต่อีกฝ่ายกลับตีรวนถามกลับทันที

“ทำไม ถ้าฉันไม่มีอะไรนี่เข้ามาไม่ได้หะอ”

“เปล่าค่ะ ฉันแค่คิดว่าพี่น่าจะเคาะประตูบอกสักนิดเวลาเข้าห้องคนอื่น”

เจ้าของห้องบอกคล้ายกับต้องการท้วงติง เพราะถือว่านี้เป็นห้องส่วนตัวของหล่อนที่ผู้มาควรจะทำตามมารยาท หากจะเกรงใจกันบ้าง แต่ก็เห็นอยู่ใต้ง่าว่าไม่มี

ฝ่ายที่ถูกว่าใส่หน้ากลับแสร้งยิ้มใส่พลางยื่นชุดสวยที่ถือมาด้วยให้ปุษยา

“ฉันไม่สนหรอกนะว่าเธอจะพูดจาอวดดี ทำตัวเป็นผู้ดีที่มีมารยาทยังไง แต่เธอต้องแก้ชุดนี้ให้ฉัน พอตีว่าพักนี้ฉันอ้วนขึ้นนิดหน่อยมันก็เลยพอดีตัวไปนิดหนึ่ง เอาออกอีกสักสองเซ้นต์ก็โอเค”

ปุษยามองชุดสวยในมือของพี่สาวต่างมารดาอย่างหนักใจ ด้วยรู้ว่านี่คือการกลั่นแกล้งอย่างหนึ่งซึ่งโรสตั้งใจมาหาเรื่องหล่อนมากกว่าจะต้องการให้แก้ขนาดชุดสวยนี้

“แต่ว่าฉันไม่มีเครื่องมือนะคะ มันอยู่ที่เกาตรามัน”

หล่อนอธิบาย ซึ่งมันก็เป็นความจริง ในห้องของหล่อนไม่มีเข็ม ด้าย หรืออุปกรณ์ในการเย็บผ้าเลยสักชิ้น แต่มีหรือคนที่ต้องการมาหาเรื่องและรู้อยู่แล้วว่าปุษยาไม่มีอุปกรณ์ที่ว่าติดตัวมาด้วยจะยอมปล่อยให้

“นั่นมันก็เรื่องของเธอ แต่ฉันจะใส่ชุดนี้กลับเกาตรามันพรุ่งนี้”

พูดแล้วก็พาดชุดในมือไว้บนโซฟาที่อยู่ใกล้ตัวก่อนจะหมุนกายเดินออกจากห้องไป ปล่อยให้ภาระหน้าที่ในการจัดการแก้ไขชุดสวยตกเป็นของปุษยาไป โดยที่หล่อนไม่สามารถปฏิเสธได้

คล้อยหลังโรส หญิงสาวก็มองชุดสวยที่ถูกวางพาดไว้ด้วยความละหើใจ หล่อนสามารถแก้ไขขนาดเสื้อผ้าได้เก่งก็เพราะมารดาสอนไว้ตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ และโรสกับเรนีพี่สาวต่างมารดาของหล่อนก็รู้เรื่องนี้ด้วยเช่นกัน

พวกเธอสองคนชอบใช้ให้หล่อนซ่อมเสื้อผ้าบ้างละ แก้ไขขนาดบ้างละ จนเกือบจะเรียกได้ว่าหล่อนเป็นช่างเสื้อประจำตัวของสองพี่สาวตัวร้ายไปแล้วก็ได้

ปุษยาส่ายหน้าก่อนจะหันไปเก็บอุปกรณ์วาดภาพ อารมณ์ดี ๆ สลายไปในพริบตา

“ผมช่วยครับคุณหนู” มิสโตพูดขึ้นเมื่อเห็นหญิงสาวกำลังจะดึงภาพที่ยังวาดไม่เสร็จลงจากขาตั้ง

“ขอบใจจ่ะ”

หญิงสาวบอกแล้วหันไปเก็บจานสีกับพู่กันไปล้าง ปล่อยให้บอดีการ์ดหนุ่มจัดการกับภาพวาดและขาตั้งไป โดยไม่รู้ตัวสักนิดว่ามิสโตลอบมองมาด้วยความรู้สึกแปลกใจกับพฤติกรรมของโรส ซึ่งดูจะแตกต่างจากปุษยาอย่างสิ้นเชิง

เขารู้สึกว่า บางครั้งปุษยาก็ไม่ใช่คนยอมคน แต่บางครั้งหล่อนกลับยอมทำอะไรที่ไม่อยากทำ อย่างเรื่องแก้ขนาดชุดนี้ก็ด้วย ทั้งที่เห็นชัดอยู่แล้วว่าโรสมาเพื่อกลั่นแกล้ง แต่หล่อนกลับทำให้เขาหงุดหงิดกับการยอมจำนนทำตามง่ายๆ

“ผู้หญิงบ้า ยอมอะไรที่ไม่สมเหตุผลผลเอาเสียเลย”

มิลโตบ่นพึมพำขณะเก็บขาตั้งกับกระดานภาพวาดไปวางในตู้ของมัน ทว่าเมื่อหมุนกายกลับมาก็พอดีกับที่ปุษยาเดินกลับมาหา

หญิงสาวหยุดยืนเว้นระยะระหว่างเขากับหล่อนก่อนจะยื่นเศษด้ายเส้นหนึ่งที่ได้จากชุดของโรสพร้อมกระดาดาชดชอร์ตไนต์ที่เพิ่งเขียนขึ้นสดๆ ร้อนๆ และธนบัตรหนึ่งใบให้กับมิลโต พร้อมกับสิ่งแถมขอร้อง

“ช่วยฉันหน่อยนะ ออกไปซื้ออุปกรณ์ตามที่ฉันเขียนไว้ให้ที”

ชายหนุ่มเลิกคิ้วสูง แต่แทนที่เขาจะรับกระดาดาชดแผ่นนั้นมา กลับส่งเสียงถามมาแทน “แล้วทำไมคุณหนูไม่ออกไปซื้อด้วยตัวเองล่ะครับ”

“ไม่ละ”

หล่อนปฏิเสธพร้อมกับส่ายหน้า แล้วจึงขยายความให้คนที่ไม่รู้ดี้นึกหนบางของความสัมพันธ์อันเลวร้ายระหว่างพี่น้องและแม่เลี้ยงให้ฟัง

“เพราะฉันรู้แน่สิ ว่าโรสอาจจะมีแผนบางอย่าง กฎของบ้านนี้มีอยู่ว่า ถ้าใครจะไปไหนต้องบอกพ่อล่วงหน้า แล้วตอนนี้พ่อก็ไม่อยู่ด้วย ถ้าฉันออกไปข้างนอก รับรองได้ว่าพ่อกลับมาเมื่อไหร่ เขาต้องไม่ชอบใจแน่”

คนฟังพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ แล้วจึงยอมรับกระดาดาชดแผ่นนั้นมาจากหล่อน แต่ก็อดถามอีกไม่ได้ “แล้วระหว่างที่ผมออกไปข้างนอก ถ้าเกิดคุณโรสมาวุ่นวายกับคุณล่ะครับ”

ปุษยาส่งยิ้มให้กับคนที่ยังมีแก้มใจเป็นห่วงหล่อน เพราะไม่มีบัตรการ์ดคนไหนในบ้านหลังนี้ที่ห่วงหล่อนเหมือนอย่างที่เขาทำอยู่นี่เลย ถึงแม้ว่ามันจะเป็นหน้าที่ แต่หล่อนก็นึกขอบคุณเขา

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันว่าฉันเอาตัวรอดได้จนกว่านายจะกลับมา อีกอย่างนี่ไม่ใช่ครั้งแรกหรอก”

“เข้าใจแล้วครับคุณหนู”

มิลโตบอกแล้วก็ต้องขมวดคิ้ว กับสิ่งหนึ่งที่เขาเห็นอยู่บนใบหน้าของ

หล่อน มันเป็นเรื่องลึกลับๆ ที่คาดว่าคนทำสี่เป็นอนมือคงเพลยกหลังมือขึ้นป้าย
แก้ม ทำให้สี่ที่ล้างอกไม่หมดทิ้งร่องรอยบนใบหน้าด้วย

“คุณหนูครับ มีสี่ติดอยู่ที่แก้ม”

“ตายจริง เยอะมากมัย”

“ไม่ครับ นิดเดียว”

ปุษยาพยักหน้าแล้วปลีกตัวไปจัดการกับตนเอง ส่วนมิลโตก็เดินออกจาก
ห้องไปทำงานที่ได้รับมอบหมาย และมันเป็นช่วงจังหวะเหมาะที่เขาสามารถ
รายงานผลการแทรกซึมเข้ามาให้แพนโดราได้รับรู้ รวมถึงสถานการณ์ปัจจุบัน
ด้วยเช่นกัน

หนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น มิลโตก็ได้อุปกรณ์เย็บผ้ากลับมาเป็นที่
เรียบร้อย ซึ่งหญิงสาวใช้เวลาประมาณสามสิบนาทีก็สามารถแก้ชุดตรงช่วงเอว
ออกมาตามที่โรสสั่งไว้ได้

หล่อนนำมันกลับไปให้พี่สาวต่างมารดา ซึ่งก็ดูจะหงุดหงิดเสียเหลือเกินที่
หล่อนแก้ชุดสวยมาให้ได้ แถมยังไม่ตกหลุมพรางโดยการออกไปนอกบ้านเสีย
ด้วย

“ขอบใจอะ”

โรสหยิบชุดสวยของหล่อนกลับคืนไปพร้อมกับกล่าวชมด้วยน้ำเสียงชวน
หาเรื่องมากกว่าจะอยากชมอย่างแท้จริง “เธอมันก็มีดีอยู่แค่นี้จริงๆ นั่นแหละ”

คนถูกชมอย่างไม่เต็มใจจะงักผีเท่าที่เตรียมก้าวเดินออกจากห้องแล้วหัน
มาหาพี่สาวต่างมารดาทันทีก่อนจะถามด้วยความไม่พอใจ

“หมายความว่ายังไงคะ”

“ก็หมายความว่านั่นแหละ แก่ทรงเสื้อผ้าได้เก่งเหมือนแม่ของแกเงาะ”

โรสชมทว่าคำตอไปที่เอื้อนเอ่ยกลับสะเทือนโสตประสาทคนฟังอย่างยิ่ง “แต่ไม่รู้
ว่าจะ ‘แก่ผ้า’ ได้เก่งหรือเปล่า ว่าแต่นายบอดี้การ์ดคนนั้นรั้วใจเธอดีมัยล่ะ”

ปุษยาเดือดุดขึ้นมากในทันที เนื่องจากอีกฝ่ายตีกระทบจุด พาดพิงไปถึง
มารดาของหล่อนซึ่งนั่นคือสิ่งที่หล่อนไม่มีวันยอมเด็ดขาด

“กรุณาอย่าพาดพิงถึงแม่ของฉันทะคะพี่โรส”

กล่าวพลางพยายามข่มก้นอารมณ์ที่พลุ่งพล่านให้เย็นลง ทั้งที่มันทำได้ยากยิ่งเหลือเกิน ทว่ามีหรือที่อีกฝ่ายจะยอมฟัง เจ้าหล่อนยังคงพร่ำพูดด้วยคำอันแสนเหยียดหยันความรู้สึกของคนอื่นต่อไป

“โอ๊ย! เป็นผีไปนานแล้ว แยกจะอาลัยอาวรณ์อยู่อีกเทอ”

“แม่ใคร ใครก็รักค่ะ” คนรักแม่บอกเสียงเข้ม นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนวาววับด้วยความโกรธแค้น แต่กระนั้นก็ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากเสียงหนีไปเท่านั้น

“ถ้าพี่ไม่มีอะไรแล้ว ฉันขอตัวก่อนนะคะ”

“จ๋าๆ แล้วอย่าลืมมาเล่าให้ฉันฟังบ้างนะ ว่าบอดีการ์ตสุดหล่อของเธอ reizai ขนาดไหน”

ปุษยาฟังแล้วก็สับสนหันหน้าเดินออกไปจากห้องทันที ด้วยไม่อาจทนฟังคำใดๆ ได้อีก เพราะกลัวเหลือเกินว่าตนเองจะพิวล์ขาดจนเพลอทำอะไรรู้นแรงลงไป ซึ่งผลที่ตามมามันก็มีแต่หล่อนที่ต้องนั่งรับกรรมต่อไปเท่านั้น

ท่าในใจของหญิงสาวตอนนี้กลับเกิดความรู้สึกซึ้งซังและเกลียดที่โรสพูดราวกับว่าหล่อนจะเจริญรอยตามวิถีชีวิตเหมือนอย่างพี่ๆ ไปด้วยอีกคน

โรสยิ้มชอบ ‘สนุก’ กับบรรดาบอดีการ์ตของตัวเอง เพราะปลอดภัยไว้โรค และสนองความสุขให้หล่อนได้ตามต้องการ ส่วนเรื่องนี้ก็ไม่ต่างกัน

สองพี่น้องเป็นเหมือนกันไม่มีผิด! แต่ไม่ใช่กับหล่อนเด็ดขาด หล่อนจะไม่มีความทำพฤติกรรมเหมือนผู้หญิงเรีกร้อยอย่างที่โรสทำ ไม่มีทางแน่นอน

ปุษยาก้าวยาวๆ ตัดผ่านโถงทางเดินกลางคฤหาสน์กลับมายังห้องของตัวเอง ความกรุ่นโกรธที่ถูกโรสหยามหยันยังคงมีอยู่ แต่ความเหน้อยล้ากลับแทรกซึมเข้ามาอีกครั้ง

หล่อนลงนั่งบนเก้าอี้บุวมมโกล้นหน้าต่างบานใหญ่พลางถอนหายใจราวกับหมดแรงกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องอดทน ไซ้! มันมีแต่คำว่า ‘ทน’ ต้องทนต่อไปอีกเท่าไรกันแน่ เมื่อไรหล่อนจะก้าวพ้นออกไปจากวงจรชีวิตเดิมๆ นี่เสียทีนะ

หลายครั้งที่หล่อนเกิดคำถามกับตนเอง

ทำไมแม่ต้องจากไป ทำไมชีวิตหล่อนถึงต้องมาอยู่กับพ่อที่ไม่เคยรักหล่อนเลย แล้วทำไมจึงมีแต่หล่อนที่ต้องพบกับความสูญเสียและความเจ็บช้ำอยู่

รำไป และทำไม่ชีวิตที่แสนสุขของหล่อนต้องมาอยู่ท่ามกลางนรกหมกไหม้ของคนพวกนี้ด้วย

หญิงสาวถามตนเองอย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าในรอบหลายปีที่ผ่านมา แต่ก็ไม่เคยได้คำตอบสักครั้งว่ามันเป็นเพราะอะไร

ทุกคนทำราวกับว่าหล่อนเป็นสิ่งของไม่มีชีวิต นึกอยากจะทำอะไรทำ นึกอยากจะทำหล่อนไปวางที่ไหนก็วาง นึกจะเซยชมหรือเย้ยทิ้งก็ทำได้ตามต้องการ แต่มีใครเคยถามหล่อนบ้างไหม ว่าหล่อนต้องการอะไรในเวลานี้!

ปุษยานึกถึงสิ่งที่หล่อนควรจะได้ทำ นึกถึงชีวิตที่มีแต่ความสุขเมื่อห้าปีก่อน แต่บัดนี้สิ่งนั้นกลับกลายเป็นแค่ความทรงจำที่หล่อนอยากจะไขว่คว้ามัน กลับคืนมาอย่างสุดชีวิต

ความทรงจำอันแสนสุขตอนที่ไม่มีพ่อแต่หล่อนกลับคิดว่ามันช่างมีความสุขมากกว่าเสียอีก โดยเฉพาะพ่ออย่าง ลูอิส วิลสัน...พ่อที่ย่อมมีเสียเลยจะดีกว่า!

และเพราะพ่อคนนี่เองที่ทำให้ชีวิตของหล่อนเหมือนตกรกทั้งเป็น ลูอิสอนุญาตให้หล่อนทำอะไรก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามที่เขาเห็นควร เขาเหมือนผู้บงการชีวิตหล่อน ไม่ว่าจะหล่อนจะอยู่ที่นี้หรือที่ 'เกตรามัน'

เกตรามัน ชื่อนี้คือความสวยงาม ชื่อนี้คือมนตร์ขลังแห่งหมู่เกาะที่น่าหลงใหล และชื่อนี้คือชีวิตฟุ้งเฟ้ออย่างที่ทุกคนในบ้านต้องการ พวกเขามีความสุขบนเกตรามัน ที่นั่นเป็นเหมือนสวรรค์ของทุกคน

แต่สำหรับหล่อนมันคือคุกที่สวยงาม!

หญิงสาวถอนหายใจครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ครั้นนึกได้ว่าหล่อนไม่ได้อยู่ในห้องเพียงลำพังก็รีบหันไปมองบอดี้การ์ดหน้าหล่อผู้ทำให้ความรู้สึกของหล่อนหัวน้ใจวตั้งแต่แรกพบ

ปุษยามองคนที่ยืนอยู่ห่างๆ แล้วก็รู้สึกขัดใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูกเมื่อเห็นเขายังอยู่ตรงนี้ ทั้งที่รู้ว่ามันเป็นหน้าที่ของเขา...หน้าที่ของบอดี้การ์ดที่ต้องอยู่ใกล้ๆ เจ้านาย แต่หล่อนกลับไม่ชอบใจขึ้นมาเสียอย่างนั้นแหละ

“นายจะไปทำอะไรทำเถอะ ฉันอยากอยู่คนเดียว”

หล่อนบอกเป็นเชิงไล่ แต่นายบอดี้การ์ดหน้าใหม่กลับยืนนิ่งราวกับกำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่จนไม่ได้ยินที่หล่อนพูดหรือไมก็ทำเป็นหูทวนลมต่อคำสั่ง

จนต้องย้ำถามอีกครั้ง

“นี่! ได้ยินหรือเปล่า”

หญิงสาวถามพลางรอดูปฏิกิริยาของอีกฝ่าย ว่าเสียงของหล่อนจะเรียกให้เขารู้สึกตัวขึ้นมาได้ตอนไหนกัน

ไม่นานมิสโตก็เงยหน้าขึ้นแล้วตัวด้นยันตาลีดำคมกริบวาววับมองอย่างเคยชินในนิสัยระแวดระวังภัยส่วนตัว แต่แค่นั้นก็เล่นเอาคนถูกมองถึงกับสะดุ้ง

ขณะเดียวกันคนที่ตัวตลายตามองคนอื่นคงเพิ่งรู้ว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำกับเจ้านาย นัยน์ตาลีเข้มจึงค่อยๆ อ่อนแสงลงจนเข้าสู่ภาวะปกติก่อนจะตอบรับคำสั่งของหล่อน

“ครับคุณหนู”

เขาตอบรับต่อคำสั่งแล้วก็มึนศีรษะให้เพียงนิดก่อนจะหมุนกายเดินออกจากห้องไป ปล่อยให้เจ้านายสาวได้อยู่ตามลำพังอย่างที่ต้องการ

บุษยามองตามหลังบอดีการ์ตคนใหม่ไปด้วยความรู้สึกแปลกๆ ที่ตนเองก็ไม่ค่อยเข้าใจนักว่าทำไมถึงรู้สึกแบบนี้ขึ้นขึ้นมาได้ คงเป็นเพราะเขามีร์คมีของความอันตรายที่แปลกกว่าคนอื่นกระมัง

ใช่! มันคงเป็นอย่างนั้นแน่ๆ เพราะเขาให้ความรู้สึกทั้งนำหวาดหวั่นและน่าค้นหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการที่เขาตอบหล่อนเมื่อครู่นี้ มันราวกับว่าเขาไม่ได้ลำนึกตัวเองว่าตนเองอยู่ในฐานะอะไร แถมแหวตาก็เหมือนกับจะกลืนกินหล่อนให้ดับดินสิ้นชีวาเสียในอึดใจเดียว

เขาทรงพลังและแข็งแกร่งจนนำหวาดหวั่น!

บุษยาถอนหายใจแล้วเริ่มคิดถึงอนาคตของตนอีกครั้ง หญิงสาวไม่รู้ว่า จะทำอย่างไรถึงจะเป็นอิสระจากบิดาที่ไม่เคยรักหล่อน แถมยังมีแม่เลี้ยงใจร้ายกับพี่สาวอีกสองคนที่พร้อมจะประเคนความชิงชังใส่หล่อนทุกเมื่อที่มีโอกาส

นัยน์ตาลีน้ำตาลอ่อนเลื่อนลอยเต็มทน แล้วจ้งหวะหนึ่งที่สายตาของหล่อนปะทะกับเหยือกน้ำที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กห่างไปไม่ถึงสามก้าว ความคิดทั้งหมดก็ดับวูบลง แล้วกลับมารวมตัวกันใหม่ ณ จุดนั้น จุดที่ทุกอย่างเดินมาถึงทางตัน

หญิงสาวไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่ในอาณาจักรของบิดา ไม่อยากเป็นนกน้อย

ในกรงทองที่ไร้ความรู้สึกนึกคิดนอกจากทำตามที่บิดาต้องการ ไม่อยากมีชีวิตเหมือนนักโทษไปจนตาย

หล่อนอยากได้อิสระทั้งหมดคืนมา แต่ว่าถ้ามันทำไม่ได้ล่ะ? สิ่งใดจะช่วยหล่อนได้ บางทีอาจจะมีทางเดียว... ความตายเท่านั้นที่จะดึงหล่อนออกไปจาก 'กรง' แห่งนี้!

ร่างสูงโปร่งลุกขึ้นเดินไปยังจุดที่เหยื่อน้ำวางอยู่ เอื้อมมือไปจับหูเหยื่อน้ำราวกับคนไร้สติ พร้อมกับवादหวังถึงความตายที่จะพาหล่อนไปให้พ้นทุกข์เสียที

แล้วก่อนที่สติสัมปชัญญะด้านดีจะหวนกลับคืนมา ก่อนที่หล่อนจะได้คิดว่าความตายเป็นเช่นไร น่ากลัวหรือไม่ และก่อนที่ความคิดด้านบาปกรรมจะกลับเข้ามาแทนที่ เหยื่อน้ำใบสวยก็ถูกยกขึ้นแล้วกระแทกลงกับขอบโต๊ะอย่างแรง

เพลิง!

เสียงที่ได้ยินทำให้คนตกอยู่ในภวังค์ความคิดสะดุ้งขึ้นมา สติเริ่มกลับคืนมาจนรู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ หล่อนมองมือที่จับหูเหยื่อน้ำค้างไว้พลางบอกกับตัวเอง

ใช่แล้ว! หล่อนกำลังจะฆ่าตัวตาย หล่อนตัดสินใจแล้วว่า จะขอตายมากกว่าอยู่ หล่อนทนมานานเหลือเกิน ห้าปีกว่าที่แสนเจ็บปวดและไม่มีหวังที่จะได้เป็นอิสระเลย

ในเมื่อบิดาไม่รักษาสัญญา แถมยังแสดงปฏิกริยาหนักข้อขึ้นทุกวัน จนหล่อนไม่รู้ว่าจะอนาคตตัวเองจะกลายเป็นสัตว์เลื้อยของพวกเขา แทนที่จะเป็นลูกสาวของเขาหรือเปล่า

ถ้าจะต้องกลายเป็นอย่างนั้น หล่อนขอตายเสียดีกว่า!

หล่อนยังจำได้ดีว่า 'พ่อ' เคยสัญญากับหล่อนไว้ว่าอย่างไร เขา...สัญญาว่าเมื่อครบกำหนดห้าปีแล้ว จะปล่อยหล่อนเป็นอิสระ แต่มาบัดนี้ เวลาล่วงเลยผ่านมาจนห้าปีครึ่งแล้ว อิสระที่หล่อนต้องการกลับถูกบิดเบือนต่อไป เพียงเพราะ 'พ่อ' ต้องการให้หล่อนตอบแทนบุญคุณที่เสียค่าเลี้ยงดูหล่อนมาตลอดเวลาห้าปี

แต่การตอบแทนที่ว่านั้น คือการทำให้หล่อนกลายเป็นตุ๊กตามีชีวิต ทำให้

หล่อนสูญเสียความเป็นตัวเอง สูญเสียความสุข และอยู่ในนรกอันแสนสวยงามของเขาเท่านั้น

ปุษยาปล่อยให้หูเหวี่ยงน้ำในมือทิ้ง แล้วหันไปหยิบเศษแก้วที่แตกขึ้นมาจากพื้นก่อนจะจดปลายที่แตกจนเกิดเป็นร่องรอยของคมแก้วลงบนข้อมือซ้ายของตนเอง

ทว่าตอนนั้นเองประตูห้องก็เปิดออก บอดีการ์ตร่างใหญ่หน้าเข้มขมวดคิ้วกับภาพที่เห็น เขาสบถเบาๆ และก่อนที่หล่อนจะหันรู้ตัว เขาก็เข้าถึงตัวหล่อนได้ในพริบตา

“ให้ตายเถอะ!”

ชายหนุ่มสบถออกมาอย่างลืมหูลืมตาทั้งที่อยากบริการใส่หน้าหล่อนเสียให้เจ็บแสบ แต่มันก็ทำไม่ได้อย่างที่ใจคิด นอกจากนึกกด่าอยู่ในใจต่อไป

‘ผู้หญิง...ผู้หญิง...ทำอะไรไม่รู้จ้ะคิด นี่แหละผู้หญิง!’

แล้วก็เพราะ ‘ผู้หญิง’ ที่ทำให้เขาเกือบลืมหูลืมตาไปแล้วว่าตอนนี้ตนเองอยู่ในฐานะอะไร แกรมเจ้าหล่อนยังเกือบทำให้งานของเขาต้องพบกับความยุ่งยากเสียแล้วสิ

ตั้งแต่วางงานนี้มา มิสโตคาดหวังว่าจะมาเจอปุษยาที่เป็นคุณหนูทุกกระเบียดนิ้ว ซึ่นี้วี่วี่ทุกอย่างที่ต้องการ ช่างวิน ช่างเรียกร้อง

ทว่าสิ่งที่เขาคิดมันกลับตาลปัตรอย่างสิ้นเชิง เมื่อเขาต้องมาเจอกับคุณหนูตกอับ ผู้สิ้นหวังในโชคชะตา แกรมยังทำหน้าที่อยากจะทำโลกได้ทุกเมื่อ

แล้วไงล่ะ ตอนนั้นหล่อนก็เกือบลาโลกได้สำเร็จ แต่ก็แค่เกือบเท่านั้นแหละ ถ้าเขายังอยู่!

ชายหนุ่มดึงเศษแก้วในมือปุษยาออกก่อนจะเหวี่ยงมันลงไปรวมกองกับเศษแก้วบนพื้น เขาระวังไม่ให้หล่อนขยับเขยื้อนไปเหยียบเศษแก้วชิ้นอื่นที่กระจายตัวอยู่ เช่นเดียวกับตัวเขาก็ต้องระวังด้วยเช่นกัน ถึงแม้เขาจะใส่รองเท้าอยู่ก็ตาม

มิสโตทำท่าจะอ้าปากเทศนาหล่อนสักยก แต่บอดีการ์ดสองคนที่ประจำอยู่ตรงโถงทางเดินเยี่ยมหน้าเข้ามามองพร้อมกับถามถึงต้นเสียงที่ได้ยินเสียก่อน

“เกิดอะไรขึ้น?”

มิสโตเหลือบมองเจ้านายสาว จังหวะเดียวกันปุษยาก็สบตากับเขา แล้วเจ้าสำนักผิตชอบชั่วดีที่หล่อนทำหายไปครู่หนึ่งก็ทวนคืนกลับมา จึงเบือนหน้าหนีด้วยรู้สึกอายที่จะบอกใครๆ ว่าหล่อนกำลังจะฆ่าตัวตาย ชายหนุ่มจึงตัดสินใจเป็นฝ่ายตอบคำถามนั้นแทนหล่อน

“คุณหนูทำเหยือกน้ำตกแตกนะ”

บอดี้การ์ดสองคนฟังแล้วก็หันมองหน้ากันเหมือนไม่อยากเชื่อ เนื่องจากพื้นในห้องเป็นพรมทั้งหมด มันคงยากที่จะเหยือกน้ำจะตกลงมาแตกเสียงดังขนาดนี้ได้

และถ้าจะให้คิดว่าคุณหนูของพวกเขาเกิดไม่ชอบใจบอดี้การ์ดคนใหม่ จนถึงขั้นอาละวาดก็คงเป็นไม่ได้ เพราะเจ้าหล่อนไม่ใช่โรสหรือเรนี แกรมทั้งสองก็เห็นมิสโตที่ออกมายืนอยู่หน้าห้องได้ไม่นานรีบวิ่งกลับเข้ามาหลังจากได้ยินเสียงแก้วแตก ดังนั้นข้อสงสัยนี้จึงตัดไปได้เลย

“แน่ใจนะ” พวกเขาถามย้ำ

หากคราวนี้มิสโตกลับหันไปมองคนที่เป็นตัวต้นเหตุของความวุ่นวายย่อยๆ ในครั้งนี้ เสมือนโยนกลองให้หล่อนเป็นฝ่ายตอบเอง เพราะเขารู้ดีว่าบอดี้การ์ดสองคนจะไม่มีทางเชื่อแน่ๆ ถ้าไม่ได้ยินคำยืนยันจากปากของหล่อน

“ฉันซุ่มซำมนะ ไม่มีอะไรหรอก พวกนายออกไปเถอะ”

ทั้งสองคนมองหน้ากันก่อนจะล่าถอยออกมาอย่างไม่เต็มใจนัก ถึงแม้พวกเขาจะรู้ว่า ‘เจ้านายใหญ่กับคุณนาย’ ไม่ค่อยสนหรอกว่า ‘คุณหนูชาฎา’ จะเป็นอย่างไร แต่หากมีอะไรเกิดขึ้นกับเจ้าหล่อนแล้วละก็ พวกเขาจะโดนจัดการเป็นรายแรก และมันคงไม่ดีแน่

คล้ายหลังบอดี้การ์ดสองคนแล้ว ปุษยาก็หันมาถามบอดี้การ์ดคนใหม่ของหล่อนทันที เพราะสงสัยในการกระทำของเขาเหลือเกิน

“นายไม่รู้จักจริงๆ หรือว่ากำลังปกป้องฉันอยู่กันแน่”

“คนอย่างคุณมีค่าเกินกว่าจะตายครับ”

มิสโตตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบติดจะเย็นชาก่อนจะเสริมด้วยคำพูดเจ็บๆ ที่อีกฝ่ายไม่คิดว่าจะได้ยินจากปากของคนที่เป็นแค่บอดี้การ์ด

“แต่แปลแค่นี้ไม่ได้ผลหรอกครับ”

“ว่าอะไรนะ!” หล่อนร้องเสียงหลง

ชายหนุ่มไม่ตอบคำถามนั้น เขากลับสนใจบาดแผลของหล่อนที่เลือดกำลังไหลออกมา เขานึกหน้าคล้ายกับตำหนิ แล้วจึงตัดสินใจเดินข้ามห้องไปหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กในห้องน้ำ

เขาใช้ผ้าขนหนูพันรอบข้อมือหล่อนแล้วลั้ง “กตเอาไว้นะครับ เลือดจะได้หยุดไหล”

หลังจากนั้นก็เอื้อมมือมาจับแขนอีกข้างเพื่อรั้งให้หล่อนเดินตามไป เพราะคงไม่มีใครโง่เขลาอยู่ท่ามกลางเศษแก้วแตกตรงนี้หรอก ทว่าหญิงสาวกลับขึ้นตัวไวกด้วยความไม่ไว้ใจว่าอีกฝ่ายคิดจะทำอะไรกันแน่

“นายจะทำอะไร”

“ผมแค่ไม่อยากให้พรมเปื้อนไปมากกว่านี้ครับ”

ปุษยานิวหน้ากับคำพูดที่ชวนให้คิดเหลือเกินว่า ตกกลางแล้วเขาหวังหล่อนในฐานะบอดี้การ์ดที่มีต่อเจ้านายหรือว่าเขากำลังแหวะหล่อนอยู่กันแน่ แต่เพราะเลือดที่ยังไหลไม่หยุดทำให้หล่อนยอมเดินตามไป

หญิงสาวเดินตามแรงจูงเข้ามาถึงในห้องน้ำ เห็นมิสโตเปิดก๊อกน้ำแล้วหันมาดึงผ้าขนหนูเป็นอันเลือดออกจากข้อมือของหล่อน เลือดเริ่มหยุดไหลไปบ้างแล้วแต่ก็ยังไม่หยุดเสียทีเดียว และคงเป็นโชคดีหรือโชคร้ายก็ไม่รู้ที่หล่อนนึกคิดไม่ลึกพอ ไม่อย่างนั้นคงได้ตายสมใจ รอคอยแค่ให้เลือดหมดตัวตายไปเท่านั้นแหละ

เขาดึงข้อมือหล่อนเข้าไปใต้น้ำที่ไหลรินอยู่ แรกที่แผลโดนน้ำหล่อนสับสนจนกระตุกแขนทำท่าจะหนี แต่กลับถูกเขายึดแขนไว้อย่างแน่นหนา

มิสโตสนใจบาดแผลของหล่อนมากกว่าจะสนใจว่าอะไรทำให้เกิดแผลนี้ขึ้นมาหรือว่าหล่อนจะเจ็บแสบแค่ไหน แต่แล้วจู่ๆ เขาก็ถามออกมา

“คุณคิดอะไรอยู่กันแน่”

คนถูกถามทำตาปริบๆ คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันด้วยความงุนงง หญิงสาวไม่รู้ว่าเขาหมายถึงอะไรกันแน่ ระหว่างคำถามที่แท้จริง กับเขากำลังหมายความว่าถึงเรื่องที่รู้ว่าหล่อนคิดฆ่าตัวตาย?

“ฉันไม่เข้าใจที่นายพูด”

“งั้นก็ไม่ต้องเข้าใจต่อไปนั่นแหละครับ”

เขาว่าอย่างไรมิยินดียินร้ายแล้วจึงหันไปเปิดตู้ยาติดผนังใกล้กับอ่างล้างหน้า หยิบเครื่องมือทำแผลออกมา ขณะที่ปากก็พูดต่อไปไม่ยอมหยุด

“แต่บางทีถ้าคุณใจกล้ามากกว่านี้ กรีดลึกอีกสักสองเซนติเมตร รับรองได้ว่าตายแน่ครับ”

หญิงสาวเบิกตาโต ไม่คิดว่าจะเจอบอดีการ์ดคนไหนสวนคำพูดด้วยท่าทางเรื่อยๆ ไม่รู้หนาวรู้ร้อนอย่างนั้นมาก่อน แต่ขณะที่กำลังจะอ้าปากต่อว่าคนที่บังอาจมาต่อปากต่อคำกับหล่อน มีสติกลับจุ่มล้าลึซุบแอลกอฮอล์เช็ดลงไปบริเวณปาก แผลจนเจ้าตัวถึงกับร้องลั่น

“โธ้ย! มันเสบนะ”

บุษยาทำท่าจะชักมือกลับแต่ฝายันนั้นก็ยึดไว้อย่างง่ายตาย พละกำลังของเขาทำให้หล่อนเริ่มหวาดกลัวขึ้นมา เมื่อนึกถึงความแข็งแกร่งที่ซ่อนอยู่ในตัวผู้ชายคนนี้

มีสติกระตุกยัมมูมปากใส่หล่อน นัยน์ตาสีเข้มเป็นประกายวาววับขึ้นมา ก่อนจะอ่อนแสงลงพร้อมกับคำพูดเผ็ดร้อนที่เอ่ยออกมา

“ก็ดีครับที่ยังรู้สึก เพราะมันแสดงให้เห็นว่าคุณยังไม่ตาย” น้ำเสียงของคนพูดราบเรียบไม่บ่งบอกอารมณ์ใดๆ แต่มันกลับทำให้คนฟังรู้สึกหงุดหงิดมากมายนัก

นี่ตกลงหล่อนได้บอดีการ์ดคนใหม่หรือว่าได้คนใจยักษ์เพิ่มขึ้นมาในชีวิตอีกคนละเนี่ย!

นอกจากบิดา มารดาเลี้ยง และพี่สาวสองคนแล้ว ชีวิตของหล่อนยังต้องมาเจอคนสนิทใจหินอีกคนหรือนี้ มันไม่ตลกแล้วนะ!

“ถ้าไม่เต็มใจจะทำให้ก็ออกไปเถอะ”

หล่อนไล่ส่งเอาดี้อะๆ แต่ในใจกลับรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก หงุดหงิดที่เขาไม่เหมือนบอดีการ์ดคนอื่นๆ ที่หล่อนรู้จักมา และหงุดหงิดที่เขาส่งกระแสความรู้สึกแปลกๆ มาให้ มันเหมือนกับเขามีอิทธิพล มีอำนาจต่อหล่อนทั้งหมดนี้มันเกิดขึ้นได้อย่างไรหล่อนยังไม่แน่ใจเลยสักนิด

หากคนถูกไล่กลับไม่ยี่หระต่อคำไล่ของหล่อน ซ้ำร้ายเขายังมีหน้าตอบ

กลับด้วยหน้าตาทำทางและน้ำเสียงที่เรียบเฉยแสดงความไม่สะทสะท้านอย่างชัดเจน

“คงไม่ได้ครับ มันเป็นหน้าที่”

ปุण्याสุตหายใจลึกด้วยความพยายามอดกลั้นน้อยที่สุด รู้แล้วว่านายบอดีการ์ตคนนี้กำลังปั่นหัวหล่อนให้กลายเป็นคนบ้าได้ง่างง ด้วยคำพูด ด้วยการกระทำ...ของเขา

“งั้นฉันขอสั่งให้นายออกไปให้พ้นหน้าฉันเดี๋ยวนี้และมันก็เป็น ‘หน้าที่’ ของนายด้วย” หล่อนไล่ทั้งที่เขายังทำแผลไม่เสร็จ แถมเลือดก็ยังไม่หยุดไหลดีเสียด้วย

แต่มีลิตหรือจะยอมทำตาม เขาทำเสียงฮึในลำคอพลางกระตุกยืมเหยียดคู้หญิงไม่รู้จักคิดคนนี้ ถ้าเป็นยามปกติแล้วละก็ หล่อนอยากตายเขาก็จะไม่ขวางและปล่อยให้ตายสมใจไปเลย

แต่ว่ามันไม่ใช่สำหรับตอนนี้!

เพราะว่าถ้าหล่อนตายมันจะยังทำให้งานแทรกซึมของเขายุ่งยากมากขึ้น ดีไม่ดีอาจจะไม่สำเร็จลุล่วงไปได้ง่างง เสียด้วย ดังนั้นเขาจึงจำเป็นต้องทนต่อความรู้สึกสมองของหล่อน เขาจำเป็นต้องเป็น ‘บอดีการ์ตกำมะลอ’ และทำหน้าที่ให้แนบเนียนที่สุดเพื่อปฏิบัติการของเขา ไม่ใช่เพื่อหล่อน

‘เขาเข้ามาและออกไปเมื่อถึงเวลา’

แต่ถ้ามันเกิดผิดแผนขึ้นมาด้วยสาเหตุเงิงเง่าที่เกิดจากยายคุณหนูคนนี้ ทำให้เรื่องง่างงๆ ต้องวุ่นวายขึ้นมาแล้วละก็ เขาอาจจะได้แค่ ‘เข้า’ แต่อาจจะไม่มีสิทธิ์ได้กลับ ‘ออกไป’ อีกเลยก็ได้

ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว

ความตายไม่เคยทำให้หน้ากลัวจนตรอก

แต่ความตายที่ไม่คุ้มค่า เป็นสิ่งที่น่ากลัวไม่ต้องการ

และเพราะเหตุนี้เอง เขาจึงต้องทนต่อไป แม้ว่าอยากจะหักคอหล่อนทิ้งเสียตรงนี้ก็ตามที

มีลิตลอบถอนหายใจอย่างเบือหน้ายก่อนจะตอบกลับต่อคำไล่ของหล่อน

“ขอโทษด้วยครับคุณหนู ผมคงทำอย่างที่คุณหนูสั่งไม่ได้”

“ทำไม”

ปัญหาจี้ถามอย่างเอาเรื่อง ใบหน้ารูปสามเหลี่ยมมีแววโกรธซึ่งอย่างเห็นได้ชัด แถมยังไม่ค่อยจะสบอารมณ์กับบอดี้การ์ดคนนี้ที่ทำให้หล่อนเกิดคำถามขึ้นมาในใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า

มิสโตดูไม่เหมือนบอดี้การ์ด และบางทีก็เหมือนกับจะเป็นมากกว่าบอดี้การ์ด ทั้งการพูด ความคิด และการกระทำของเขา มันไม่ให้ความรู้สึกของการปกป้อง คุ่มครอง หรือแม้แต่ความรู้สึกที่บอดี้การ์ดควรมีแผ่ออกมาเลยแม้แต่น้อย

ผู้ชายคนนี้มีแต่คำพูดเย็นชา วิธีการพูดที่ตรงไปตรงมาจนน่าหงุดหงิด ตรงกันข้ามเขากลับส่งความรู้สึกของความน่าหวาดหวั่นและตื่นเร้ามาให้ในเวลาเดียวกัน

ทุกครั้งที่เขาพูด มันเหมือนมีความจริงใจอยู่ในนั้น แต่กลับแฝงไว้ด้วยการค่อนข้างแค้นคั่นที่ไม่น่าจะมาจากปากคนที่อยู่ในฐานะบอดี้การ์ดได้เลย และเชื่อว่าบอดี้การ์ดจะพูดแบบนี้ไม่ได้ พวกเขาพูดได้ แต่ไม่ใช่กับหล่อนที่เปรียบเสมือนเจ้านายของพวกเขา ถึงแม้ว่าหล่อนจะเป็นเจ้านายที่ไม่มีใครอยากจะมาสนใจก็เถอะ

อีกอย่างมิสโตเพิ่งเข้ามาใหม่ ทำไมแทนที่เขาจะประจบเอาใจหล่อนเพื่อให้เป็นทีโปรดปรานของเจ้านายอย่างที่คนอื่นๆ ทำ เขากลับพูดจาอวดดีแทนละ

ยังมีอีกหลายอย่างในตัวผู้ชายคนนี้ที่หล่อนยังไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่ยอมให้เขาเป็นฝ่ายไล่ต้อนหล่อนต่อไปได้หรอก เพราะเขาเป็นบอดี้การ์ด ส่วนหล่อนเป็นคุณหนู!

“ว่ายังไง ทำไมนายถึงทำตามที่ผมบอกไม่ได้ ในเมื่อมันเป็นคำสั่งของฉันที่ต้องการให้นายออกไป”

“เพราะผมต้องดูแลคุณหนูไงครับ”

มิสโตตอบแล้วก็พุ่งความสนใจไปที่บาดแผลและจัดการทำแผลให้จนเสร็จเรียบร้อย แต่กว่าจะเรียบร้อย อ่างล้างมือก็แทบจะเปลี่ยนเป็นสีเลือดจนทำให้เขาต้องเสียเวลาล้างอ่างไปด้วย

หลังจากล้างเสร็จเขาก็โยนผ้าขนหนูสีขาวที่ตอนนั้นมันเปลี่ยนสีไปแล้วเกือบครึ่งผืนลงไปในตะกร้าผ้าใช้แล้วก่อนจะหันมาหาปุษยาที่ยังคงยืนมองเขาอยู่ด้วยใบหน้าหงุดหงิด

ชายหนุ่มลอบถอนหายใจ เขาไม่อยากสนหรือกว่าหล่อนจะต้องการอะไรหรือไม่ต้องการอะไร แต่ในเมื่อเขายังคงอยู่ในนคราบบอติการ์ตกำมะลอ มันก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ที่เขาต้อง...ทน

“มีอะไรหรือครับคุณหนู” คนถามคล้ายจะใส่ใจกับหน้าที่เสียเหลือเกิน

“มีอะไรนั่นหรือ” หญิงสาวทวนเสียงสูงลิบ “ฉันว่านายต่างหากที่มี นายคิดอะไรอยู่กันแน่ ทั้งที่การกระทำของนายเหมือนจะช่วยฉัน แต่คำพูดของนายมันตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง”

“เปล่านี่ครับ”

เขาปฏิเสธ แล้วก็ไม่นึกอยากขยายความใดๆ อีก เขาไม่ได้มาเพื่อให้หล่อนไล่เบียด ไม่ได้มาเพื่อจะรองรับอารมณ์ผู้หญิง และเขาก็ไม่ถูกโรคกับผู้หญิงเสียด้วย เพราะฉะนั้นคงมีทางเดียวที่ทำได้

ตอบเท่าที่ต้องตอบ พูดเท่าที่ต้องพูด ทำเท่าที่ต้องทำ งานเสร็จก็ไปได้ทันที!

“เปล่านั่นหรือ” ปุษยาทำเสียงประชด “แต่ฉันว่าใช่ละ นายไม่ได้สนใจจะห่วงฉันตามหน้าที่อย่างที่นายพูดออกมาหรอก บางทีถ้าฉันตายไปนายอาจจะดีใจกว่าก็ได้ละมั้ง ที่ไม่ต้องอยู่เป็นบอติการ์ตให้คุณหนูหน้าใจอย่างฉัน”

“นั่นเป็นสิ่งที่คุณคิดเองทั้งหมดนะครับ ไม่ใช่ผม”

“หรือไม่จริงล่ะ!”

ปุษยาย้อนถามกลับทันที แต่ก็นึกแปลกใจว่าตนเองไม่เคยทำอย่างนี้กับบอติการ์ตคนไหนมาก่อน หล่อนไม่เคยไล่เบียดใคร ไม่เคยต่อล้อต่อเถียงกับบอติการ์ตคนไหนในบ้านหลังนี้ พวกเขาทำตามหน้าที่ รับคำสั่งและไม่เคยสงสัยถามอะไร หรือขัดใจอะไรเลยสักคำ คงจะมีแต่อีตาบอติการ์ตหน้าใหม่คนนี่ที่ทำให้หล่อนฉุนเฉียว หัวเสียได้อย่างง่ายดาย

“ผมขอปฏิเสธครับ เพราะถ้าคุณหนูเป็นอะไรไป งานของผมก็เป็นอันจบ หรือไม่ก็ต้องเริ่มต้นใหม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นการรักษาชีวิตของคุณหนูไว้

ก็เหมือนรักษา 'งาน' ของผมด้วยเช่นกันครับ”

มิสโิตตอบแต่ไม่บอกหรือกล่าวกำลังหมายถึงงานของตัวเอง ไม่ใช่งานที่มาเป็นบอดีการ์ดของหล่อนอยู่นี้ แต่ปุระยาที่ไม่รู้เรื่องกลับคิดว่าเขาห่วงงานบอดีการ์ดมากกว่าจะเป็นการห่วงคนอย่างหล่อน

“ในที่สุดนายก็แสดงธาตุแท้ออกมา นายมันก็ไม่ได้ต่างอะไรไปจากบอดีการ์ดคนอื่น ๆ ของคุณพ่อเลย ห่วงตัวเองมากกว่าสิ่งอื่นหรือคนอื่น บางทีฉันยังนึกเลยนะว่าคนที่ เป็นบอดีการ์ดเนี่ย ปกติเขาต้องห่วงคนที่ให้ความคุ้มครองอยู่ ไม่ใช่หรือไง แต่พวกนายเนี่ยกลับไม่มีสิ่งนี้อยู่ในจิตใจได้สำนึกเลยละมัง”

หญิงสาวบอกพลงเหยียดยืมใส่อีกฝ่าย หล่อนควรจะคิดใหม่เสียแล้วว่า เผลอคิดว่าเขาอาจจะแตกต่างจากบอดีการ์ดคนอื่น ๆ เพราะตอนนั้นหล่อนรู้แล้วว่า เขาไม่ได้ต่างจากคนอื่นเลยสักนิด

ตรงกันข้าม บางทีเขาอาจจะน่าชิงชังมากกว่าคนอื่นด้วยซ้ำไป ตรงที่สามารถทำให้หล่อนหวั่นไหวและสั่นหวั่นในความหวาดหวั่นที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

“คุณหนูจะคิดยังไงก็แล้วแต่ครับ”

คำพูดของเขาไม่ต่างอะไรกับการบอกว่า ‘เชิญตามสบาย จะคิดยังไงก็เรื่องของคุณ จะอยู่หรือจะตายก็เรื่องของคุณ ผมมีหน้าที่เท่าที่ต้องทำ ส่วนคุณ มันก็แค่ผลพลอยได้’

ปุระยารู้สึกเจ็บจิตและโมโหขึ้นมาเป็นริ้วๆ มองคนตรงหน้าเหมือนอยาก จะกระโจนเข้าขย้ำเสียให้รู้แล้วรู้รอดไป เขาเป็นคนอวดดีจริงๆ อวดดีทุกคำพูด และการกระทำ ถึงแม้จะไม่ได้พูดออกมาตรงๆ ก็ตาม

หล่อนก้าวเข้าไปหาเขาก้าวหนึ่งก่อนจะพูดซ้ำๆ ซดๆ ว่า “ฉันฉันจะอยู่หรือตาย มันก็เรื่องของฉัน ไม่เกี่ยวกับนาย ถ้าครั้งหน้านายเข้ามาสออดอีก ฉันอาจจะเปลี่ยนใจมาเชือดนายแทนก็ได้”

“ถ้าคุณทำได้ผมก็ไม่ขัดข้องหรอกครับ”

คนอวดดีตอบกลับอย่างใจเย็น นัยน์ตาสีเข้มของเขาวาวับขึ้นมาแทบจะทันที แม้คำพูดนี้จะไม่ใช่คำท้าทายอย่างตรงไปตรงมา แต่ฟังอย่างไรมันก็เข้าใจเป็นอันไปไม่ได้อีกแล้ว

เขากล้าท้าทาย ไม่เกรงกลัว เพราะคนอย่างเขาไม่มีคำว่ากลัวอะไรทั้งสิ้น!

บอสบอกให้เขามาทำงาน ให้ปลอมเป็นบอดีการ์ดของปุษยา ให้ทำหน้าที่ของบอดีการ์ด แต่ไม่ได้บอกนี่ว่าเขาควรจะตั้งชื่อฟังหล่อนทุกอย่าง ทั้งที่เห็นอยู่แล้วว่าจะอะไรควรทำหรือไม่ควรทำ

อีกอย่าง ‘ผู้หญิง’ ยิงไอ้ ยิงปลอบประโลม ยิงเห็นใจ พวกหล่อนจะไม่มีทางรู้หรือว่าสิ่งที่ทำอยู่นั้นมันเง่าปานใด คนอย่าง ‘ผู้หญิง’ มีแต่คำพูดตรงๆ ที่พวกหล่อนไม่ชอบฟังนั่นแหละ ถึงจะคู่ควรที่สุด!

หากคนเป็น ‘ผู้หญิง’ กลับพยายามสุดหัวใจเข้าปอดลึๆ เพื่อข่มกลั้นอาการอยากร้องกรี๊ดออกมาเสียให้รู้แล้วรู้รอด เพราะรู้ชัดแล้วว่าบอดีการ์ดคนนี้ไม่เอาทร้อใจกับอะไรเลยสักนิด

ตรงกันข้ามเขาทำให้หล่อนรู้สึกที่กำลังสนุกกับการได้ปั่นหัวหล่อนด้วยคำพูดที่เหมือนไม่มีอะไร ทว่าทุกถ้อยคำกลับเป็นลึๆ ยั่วหล่อนได้อย่างง่ายดาย แถมมากเสียด้วยสิ!

“ถ้าอย่างนั้นตอนนี้ ‘เรา’ ก็เสร็จเรื่องแล้ว ฉันไม่เล็ดดอกตาย ส่วนนายก็ทำหน้าที่ครบถ้วนอย่างดีแล้วนี่ เพราะงั้นก็ออกไปได้แล้ว”

“คงไม่ได้หรอกครับ เพราะผมต้องเก็บเศษแจกันที่คุณหนูดูล่าห์ทำลายมันกับมือ แล้วก็ต้องอยู่คอยรับใช้คุณหนูในนี้ด้วย ยกเว้นแต่คุณหนูจะตายไปจริงๆ ผมจึงจะหมดหน้าที่ครับ”

ชายหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเรียงต่างกับคนฟังที่กำลังเดือดเป็นภูเขาไฟใกล้ระเบิด เห็นแล้วก็กระตุกยิ้มกับเจ้านายสาวอย่างไม่สะทกสะท้าน

เขารามณ์ดีในขณะที่หล่อนอารมณ์ร้าย

เขาสงูกับการได้ปั่นหัว ขณะที่หล่อนเดือดเป็นไฟ

และเขากำลังสอนให้หล่อนรู้ว่า หล่อนกับเขามัน ‘มวยคนละรุ่น’ กัน ที่สำคัญที่สุด ตอนนี้หล่อนก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากโมโหเท่านั้น อีกอย่างเจ้าหล่อนคงลืมไปแล้วว่า กระจกมองว่า เมื่อครูนี้อ้างตัวเองกำลังคิดจะตายเสียให้ได้ด้วยการฆ่าตัวตายแบบโจ่งๆ

แต่มาบัดนี้ตัวเองกลับลืมความอยากตายแล้วหันมาทะเลาะกับเขาเสียได้แบบนี้แหละ...ผู้หญิง

อารมณ์ร้าย อ่อนไหว แปรปรวน แถมบางทีก็ไม่รู้จึกคิด หรือไม่ก็คิด

สั้นๆ คิดโง่ๆ เสียด้วยในบางครั้ง ทั้งหมดนี้คือ...ผู้หญิง!

กาลเวลาแห่งราตรีคืบคลานเข้ามาเยือน มันเป็นเวลาเวลาที่หลายคนกำลังพักผ่อนและอีกหลายคนเริ่มทำงาน เช่นเดียวกับมิสโตที่กำลังรายงานความคืบหน้ากลับไปยังแพนโดรา ซึ่งเขาใช้ช่วงเวลาที่ปุชยาเข้านอนแล้วในการติดต่อครั้งนี้

ชายหนุ่มยืนอยู่ตรงบริเวณมุมห้องนั่งเล่นของห้องชุด ใกล้กับหน้าต่างบานใหญ่ที่ตอนนี้มีผ้ามาห่อปิดอยู่ เขาเลิกม่านเพียงนิดเพื่อมองออกไปเบื้องนอก บอติการ์ดคนหนึ่งประจำอยู่หน้าประตูใหญ่ อีกสองคนเดินตรวจตราบริเวณสนามด้านหน้า ที่หุเลียบเฮดเซตเอาไว้ขณะปากพูดรายงานกลับไป

“ที่หน้าเบือชะมัด”

คู่สนทนาส่งเสียงหัวเราะร่วน เมื่อมือดีที่ถูกวางตัวให้เข้าไปแทรกซึมกลับปบว่าน่าเบือตั้งแต่สองวันแรก

“ทนไปอีกลักระยะเถอะ ‘หัวหน้า’ ว่าแต่แม่สาวคนนั้นไม่ช่วยให้หัวหน้าของเราสู้สิักระชู่กระชวยขึ้นมาบ้างเลยเธอ”

“กระชู่กระชวยบ้ออะไรละ” มิสโตสบถด่ากลับไปแล้วจึงวกถามเข้าเรื่องงานก่อนที่อีกฝ่ายจะเพลिनกับหัวข้อสนทนาเรื่องผู้หญิงจนลืมนานไป “ว่าแต่พวกนายได้ความคืบหน้าอะไรเกี่ยวกับเมมโมรีการ์ดหรือยัง”

“ได้ แต่ไม่ดีนัก”

“ยังไง?”

เขาถามพลงขมวดคิ้ว เนื่องจากงานที่เขาต้องทำคือเข้ามาเพื่อเด็ดชีวิตของ ลูอิส วิลสัน ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องยากเลยสักนิด แต่ไอ้เรื่องที่เขาต้องออกไปพร้อมกับเมมโมรีการ์ดนี่ลืออาจจะยากกว่า เพราะยังไม่มีข้อมูลไหนบอกได้ว่าไอ้เมมโมรีการ์ดเจ้าปัญหามันไปมุดหัวอยู่ที่ไหนกันแน่ เพราะบ้านของลูอิสมีบ้านพักหลังนี้ แล้วก็บ้านอีกหลังบนเกาะแคตรามัน มันจึงทำให้เขาต้องแฝงตัวเข้ามาและแอบภาวนาด้วยความหวังอันน้อยนิดขอให้เมมโมรีการ์ดอยู่ในบ้านหลังนี้ เขาจะได้ไม่ต้องไปถึงแคตรามัน

“ฉันจะส่งข้อมูลไปให้นายดูก็แล้วกัน”

“ขอให้มันเป็นข้อมูลที่ดีละกัน”

“ดูเอาเองก็แล้วกัน”

มิสโตพยักหน้ารับกับเสดเซตที่สวมอยู่ ครู่ถัดมาเครื่องมือสื่อสารของเขา ก็มีข้อมูลส่งเข้ามาเกี่ยวกับเมมโมรีการ์ดและความเคลื่อนไหว การนัดพบ ทุกอย่างของ ลูอิส วิลสัน ที่คนของแพนโตว์ราสืบเสาะมาให้ แถมทุกอย่างมันบ่งชี้ชัดว่าคุณาสน์ที่เขายืนอยู่นี้ไม่มีเบาะแสใดเชื่อมโยงไปถึงสถานที่เก็บเมมโมรีการ์ดที่ว่ำนั่นเลย มันไม่มีห้องคอมพิวเตอร์ ไม่มีห้องลับอะไรเลยสักนิด

“ให้ตายเถอะ นี่ตกลงฉันต้องไปถึงเกาะเกาตรามันจริงๆ ใช่มั้ยเนี่ย” เขาถามกลับด้วยความหงุดหงิด แล้วก็หงุดหงิดมากขึ้นเมื่อฝายนั่นย่ำตอบกลับมา

“คงจะเป็นอย่างนั้น เพราะแต่แรกเราก็คิดอยู่แล้วว่าคนอย่างลูอิสคงไม่เอาของล้ำค่านี้ไว้ที่บ้านพักหลังนี้หรอก อีกอย่างได้เที่ยวเกาะ เจริญหูเจริญตาดี ออกนะ โดยเฉพาะโรสกับเรีนี่นั่นสวยเอกซีโซ่ย่อย”

“นายอยากเปลี่ยนหน้าที่กับฉันมั้ยะ”

มิสโตถามกลับเสียงขุ่น รู้เหมือนกันว่าฝายที่กำลังสนทนาด้วยพยายามหาเรื่องให้เขาผ่อนคลาย แต่คงยากสักหน่อยในเมื่อเรื่องนั้นมันเกี่ยวกับผู้หญิงที่เขาไม่ต้องการให้เข้ามาเกี่ยวข้องกับงาน เพราะผู้หญิงเป็นจุดบอดที่อาจจะทำให้งานล่มได้

“ไม่ดีกว่า ถึงฉันจะชอบแม่สาวเอกซ์หุ่นสะบึมนั่น แต่ฉันคิดว่าคงหาสาวสวยมาแก้เหงาได้ดีกว่านี้แน่ เพราะงั้นไม่ต้องเผื่อแผ่ความหวังดีมาให้ฉันก็ได้นะ มิสโต” บอกแค่นั้นแล้วก็ตัดบทเข้าเรื่องงาน “ส่วนนี่คือแผนที่พิมพ์เขียวของเกาะตรามันทุกจุด”

ชั่วอึดใจถัดมาข้อมูลแผนที่บนเกาะเกาตรามันก็ถูกส่งมาให้เขา มิสโตมองบนแผงหน้าปัดของเครื่องมือพิเศษในมือก่อนจะทบทวนแผนการทั้งหมดอีกครั้งว่าบอสยังให้ใช้แผนเอเหมือนเดิม คือแทรกซึมเข้ามา ได้เมมโมรีการ์ดเมื่อไรก็ให้ฆ่าลูอิสแล้วไปทันทีหรือไม่

“บอสยังยืนยันแผนเดิมใช่มั้ย หรือเปลี่ยนใจจะให้ฉันฆ่าทิ้งแล้วออกไปได้เลย”

“อย่าใจร้อนสิพวก ถึง ‘เรา’ อยากจะทำอย่างนั้นก็เถอะ แต่บอสบอกว่า

งานนี้อยากให้ใช้วิธีนุ่มนวล อะลุ่มอล่วยกันสักหน่อย”

“อ้อ อะลุ่มอล่วยแบบเชือดทีเดียวดับเนี่ยนะ เหม บอสนี่ช่างใจดีเหลือเกิน”

มิสโตไม่วายแหวะลามไปถึงบอสเทนค ผู้ซึ่งเป็นบอสสาขาของพวกเขาที่ดูเหมือนจะใจดี แต่บางครั้งก็แฝงความตลกร้ายไว้อย่างแนบเนียน ขนาดงานนี้บอสก็ยังตลกร้ายไม่เลิก!

ปากบอกให้เขาแฝงตัวเข้ามานำเมมโมรีการ์ดกลับไป และฆ่าเฉพาะ ลูอิส วิลสัน แต่ดันบอกแผนบีด้วยว่า ถ้ามันสุดวิสัยจริงๆ ก็คงต้องเก็บทั้งหมด ใต้แบบนี้จะเรียกว่าใจร้ายหรือใจดีละเนี่ย

“ก็นั่นมันนิสัยของบอสนี่นา”

“ว่าแต่พวกนายสแตนดี้บายพร้อมอยู่แล้วใช้มัยเตอร์กีซ”

ท้ายประโยคนั้นเรียกโค้ดเนมอีกฝ่ายออกมา ซึ่งมันทำให้ฝ่ายถูกถามไปพล่่นึกไปถึงเพื่อนร่วมงานในทีมที่เหลืออยู่อีกสองคน โดยคนหนึ่งตามสะกดรอยปุชยาและคอยสังเกตความเคลื่อนไหวสมาชิกในครอบครัวของลูอิส ส่วนอีกคนทำหน้าที่เก็บกวาดตามหลังหากเกิดเหตุไม่คาดคิดขึ้นมา

“พร้อมมานานแล้ว จริงลี เมื่อวานไฮติสะกดรอยตามคุณหนูของนาย เห็นว่ามีอะไรดีๆ ที่ไม่น่าเชื่อด้วย ว่าแต่นายไม่เห็นอะไรดีๆ ในตัวคุณหนูคนนี้บ้างเธอ”

“นายจะให้ฉันเห็นอะไรวะ นอกจากผู้หญิง”

“อ้าว ฉันก็นึกว่านายจะเห็นอะไรดีๆ ในตัวผู้หญิงคนนี้บ้าง อย่างน้อยๆ ไข้อมูลที่เราได้มาว่าเจ้าหล่อนไม่เหมือนใครๆ ในบ้าน คงช่วยให้นายมองผู้หญิงดีขึ้นบ้างก็ได้”

“แต่ไม่ใช่สำหรับแม่คนนี่ เพราะฉันมาเพื่อฆ่า ไม่ได้มาเพื่อรู้จักผู้หญิง”

ชายหนุ่มตอบและตัดบทการสนทนาด้วยหัวข้อเรื่องที่เขาแสนรำคาญใจ ทว่าตอนนี้เองเขากลับรับรู้ได้ถึงความเคลื่อนไหวบางอย่างจากทางด้านหลัง

มิสโตเกือบอุปกรณณ์พิเศษในมือเข้าไปไว้ในอกเสื้อ แล้วตัดการติดตามระหว่างแผนโคโรว่าทันทีก่อนจะหมุนกายอย่างรวดเร็ว นัยน์ตาสีดำเข้มลึกลับตัวไป ยังคนที่กล้ำมาลงดี